

Adventes Vēstis

2011. gada septembris, #9 (187)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
PERSONĪGA
SASKARSME
AR DIEVU

BILDES NO
BĒRNU
VASARAS
NOMETNES

IESPAIDI PAR
JAUNIEŠU
NOMETNI
TEAMWORK

VESELĪBAS
IZSTĀDE
BĒRNIEM

DRAUDZES
115 GADU
JUBILEJAS
SVĒTKI

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	9
Tēma	10
Vārds mācītājam	14
Veselība	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Ģimene	22
Citu konfesiju ziņas	23

Rudens svētības

Vai rudens ir Tavs mīlākais gadalaiks? Ja jā, tad mums ir kaut kas kopīgs. Ja nē, tas nekas – gadalaiki mainās! Daudziem rudens ir lielisks laiks gadā, kad var pat buriski saskaitīt Dieva svētības. Savukārt citiem tas ir laiks, kad skaistas ainavas ir papildinātas ar zelta krāsām, un par to var priecāties un priecāties, iegremdējot sevi šajās apbrīnojamajās krāsās.

Varbūt tieši šādā rudenīgās nostalgijas brīdī Tev noderēs šī numura tēma, kas ir veltīta pārdomām par mūsu personīgo saskarsmi ar Dievu. Aivars Ozoliņš dalīsies pārdomās par to, ko Bībele vēsta, proti, ka Dievs ilgojas pēc draudzības ar mums. Tādēļ jau Viņš mūs arī iesākumā radīja. Un tādēļ Viņš bija izveidojis neaprakstāmi skaistu pasauli, ar kuru salīdzinot, rudens saulaini zeltainais krāšņums nobālē...

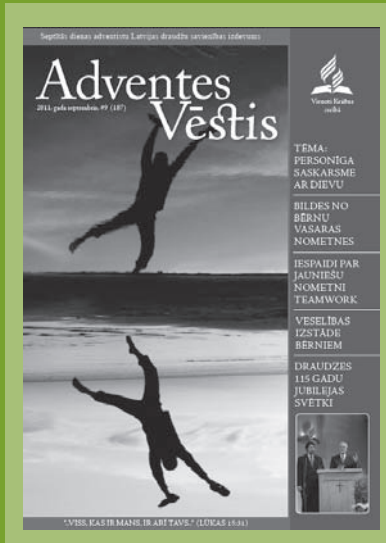
Ja Tevi interesē filozofiskas dabas jautājumi, piemērotas varētu būt mācītāja Gunta Bukaldera pārdomas ar aicinājumu paraudzīties apkārt ar Dieva acīm. Savukārt jaunieši var vēlreiz atcerēties brīnišķīgi pavadīto vasaru un pārdomāt jaukos iespaidus. Bet (kā jau rudenī pieklājas) bagātīga ir dažādu ziņu raža. Ja tas viss Tevi rosina slavēt Dievu un viņam pateikties, tad priecājies kopā ar mums. Ja jūti aicinājumu aizlūgt par sevi un citiem, pievienojies mūsu lūgšanām. Ja vēl tam klāt gadās kādas pārdomas, ieteikumi vai jautājumi – tad raksti mums droši! Lai veicas!

*Ivo Roderts
Adventistu draudžu savienības
lauka sekretārs*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvija BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Pārmaiņa no iekšienes

Tas ir tikai normāli, ka cilvēki tiecas uz ko jaunu, labāku. Ne vienmēr tā ir tikai kaprīze vai tieksme pēc luksusa. Bieži tā ir nepieciešamība. To, kas nedarbojas, ir tikai normāli aizvietot ar ko jaunu. Ne vienmēr tas ir vienkārši un nesāpīgi. Tas prasa gribu un piepūli. Šie nomainīšanas procesi var padarīt mūs nervozus un reizēm izvest no pacietības. Man tā reizēm gadās ar manu datoru, kas brīžiem dzīvo savu dzīvi un domā savas domas, nevis pakļaujas komandām, kādas saņem. Un tad man jādomā, kā Dievs jūtas ar mani, kad nesekoju Viņa padomam. Vienīgais, ko varu sacīt: Dievs, piedod!

Vai kādreiz esat gribējuši jaunu sākumu, pārmaiņas, vai labāk ir dzīvot ierastajā rutīnā? Domāt, ka viss nokārtojās pats par sevi, ka, par kaut ko nedomājot, tas pazudīs no dzīves, nebūs ar to jāstopas, jākārto šie jautājumi. Jaunam sākumam var būt daudz iemeslu. Tas var dot iespēju attiecību saglabāšanai, ienest jaunas iespējas sevis sakārtošanai. Pat, ja kādam var likties, ka tas ir augstākas kategorijas cilvēks, tomēr jāatceras, ka Dievs lūkojas citādi. Nepietiek ar jaunu dienu, jaunu tērpu, iedomātu ritu vai reformētu paradumu. Nepietiek nomainīt scenāriju. Vai tad kaut kas patiesi mainās? Mēs sabiedrībā domājam, ka tad, kad nāks labais prezidents, pareizā saime, labā valdība, tad sāksies dzīve, kur nebūs problēmu, visi būs nodrošināti ar labiem ienākumiem, varēs baudīt dzīvi. Laiks pamosties! Mēs esam grēcīgi cilvēki uz grēcīgas zemes. Mēs varam stresot par kādu no problēmām, cīnīties ar to vai šo, bet kamēr nav mainījusies cilvēka daba, nekas jau nemainīsies. Dienu pēc vēlēšanām atkal atklāsim, ka nav tie labākie politiķi, kad nāks jaunās valdības lēmumi, tie atkal nebūs labākie.

Bet iespēja izmaiņai ir. Dievs to piedāvā. Tikai īss Svēto Rakstu fragments: Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas kalpošanu (2Kor 5:17-18). Katrs var atrast jaunu staru savā dzīvē, izeju no apātijas, rutīnas, varbūt bezcerības. Dievs to piedāvā. Lai to varētu gribēt, ir jāsaprot savs patiesais stāvoklis, vajadzība pēc maiņas. Tas ir atslēgas vārds.

Domājot par izmaiņām, mēs bieži paliekam pie izmaiņām ārpusē. Pie tā, ko sākam darīt vai pārtraucam. Bet reforma no ārpuses patiesībā jau neko nemaina. Vispirms jāmainās iekšienei, domāšanai, dzīves izpratnei. Un Dievs to dara. Tā ir izmaiņa no iekšienes, kas izmaina arī ārējo izpausmi. Apustulis Pāvils lietoja frāzi Kristū. Katrs, kas atdod sevi Kristum, kļūst jauns radījums. Mēs ieraugām jaunu dzīves mērķi un jēgu. Es varu sākt domāt, kā Dievs mani var vislabāk izmantot. Kā es varu būt visnoderīgākais kalpošanā citiem. Tad varam uzlūkot līdzcilvēkus ar citām acīm. Varam izrauties no šodien sabiedrībā valdošā velnišķā principa nomelnot citus, meklēt "skeletņus", kaut ko, kas pazemo cilvēku. Iesēt citos aizdomas.

Ko Dievs ir izdarījis? Apustulis Pāvils turpina: Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādam, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu. Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus Vārdā: ļaujieties salīdzināties ar Dievu! To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība (2Kor 5: 19-21).

Dievs neskaita mūsu grēkus. Ir notikusi izmaiņa, un Jēzus Kristus ir uzņēmis atbildību. Ja uzticamies Viņam, sākas jauna dzīve, jauns ticības piedzīvojums. Saļauztajām vai izirušajām attiecībām var būt jauns sākums. Var notikt piedošanas brīnums. Mēs varam sākt iespaidot savu sociālo un morālo vidi, ienest tajā pārmaiņu. Un tam esam aicināti. Jēzus Kristus uzaicina mūs būt Viņa lieciniekiem. No sirds novēlu katram lasītājam piedzīvot šo jauno sākumu, šo izmaiņu savā dzīvē. Lai Dieva svētība piepilda jūs!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

27.-29. septembris Cēsīs, Raunas ielā 4, pl. 11:00 un 18:00 – garīgu pārdomu seminārs “Drošība nedrošajā pasaulē”. Apmeklētājiem iespēja izvēlēties sev izdevīgāko nodarbību laiku – no rīta vai vakarā. Katras nodarbības ievadā runāsim par veselīga dzīvesveida pamatprincipiem. Nodarbības vadīs māc. Jānis Mucenieks. Organizē Cēsu “Sadraudzība”. Tuvāka informācija: www.sadraudziba.adventisti.lv.

21.-23. oktobris Transeiropas divīzijas Bībeles studiju kalpošanas nodaļas vadītāja M. G. Hamiltona vizīte Latvijā.

Saulainie Karpati

Mums ar mammu Rotu Krēslīņu vasaras vidū bija ļoti laba iespēja nokļūt skaistā vietā, veseloties un atpūsties „Saulainajos Karpatos”. Tā sauc sanatoriju Ukrainas rietumos – skaistajos Karpatu kalnos. Atpūtas un atveseļošanās centru ir cēlušies un vada mūsu ticības brāļi un māšas. Mūs sagaidīja jau Ļvovas pilsētā, tālāk vajadzēja braukt ar vilcienu 4 stundas pāri Karpatu kalniem, lai nokļūtu Aizkarpatos. Un tur atkal mūs sagaidīja un aizveda žigulītī līdz pašām sanatorijas durvīm.

Šīs iestādes pamatnostādnes ir balstītas Bībeles un veselīgas dzīves principos, ko atklājusi arī praviete E. Vaita. Atpūta šeit mijas ar procedūrām, kuras nozīmē ārsts. Procedūras tiek pielāgotas katram pēc vajadzības – masāža, pelde baseinā vai vannas, pirts procedūras vai ietīšana siltos apliekamajos. Katrs rīts sākas ar vingrošanu pusstundas garumā un pēc brīža turpinās ar ļoti garšīgām brokastīm. Ēdienkarte ir veģetāra, ēdieni – daudzveidīgi un sārtīgi, porcijas arī pietiekami lielas, bet kalorijas aprēķinātas tā, lai svarā nepieņemtos, bet to samazinātu (ja tas pa lielu). Apkārtnes skaistajos kalnos sanatorijas darbinieki katru dienu ved pastaigās. Vakaros notiek svētki, kuru vada mācītājs Javorskis, kurš ir sanatorijas dibinātājs un turpina darboties gan garīgajā, gan materiālajā sfērā.

Es no sirds esmu pateicīga Dievam par šo iespēju – atpūtu, ekskursiju un atveseļošanos – un novēlu ikvienam, kas var, to izmantot. <http://www.sankarpat.com>

Arta Zaikina Bauskā

Kristības, bērnu svētīšana, Braki

Šajā vasarā Smiltenes adventistu draudze piedzīvoja trīs patīkamus notikumus – kristības, bērnu svētīšanas dievkalpojumu un garīguma dienu Rūdolfa Blaumaņa muzejā Brakos.

18. jūnijā tie brāļi un māšas, kuriem tas bija iespējams (biju pārsteigts, ka ieradās tik daudzi), kopīgi devās uz skaisto Līdzoles ezeru Launkalnes pagastā, lai būtu liecinieki tam, kā jauns puisis Raimonds pievienojas draudzei. Diena kristībām bija ļoti piemērota. Spīdēja saule, nedaudz mākoņu, liegs vējiņš. Manu brāli kristīja mācītājs Valdis Zilgalvis.

6. augustā notika bērnu svētīšanas dievkalpojums, kuru apmeklēja mazie bērni ar saviem vecākiem no draudzes, gan ciemiņi, viesi, tie, kuri vēlējās, ka viņu bērni saņemtu Dieva mīlošo gādību un apsardzību savā dzīvē. Bērnu bija tik daudz, ka visa dievnama zāle bija piepildīta pilna. Gaisā virmoja jautra, dzīvīga atmosfēra, kuru mazie, paši nezinot, sagādāja. Svētības no Dieva izlūdzās mācītājs Ārijs Glāzers un draudzes vecākais Artis Apenītis.

Bet tajā pašā mēnesī, tikai 20. datumā, apmeklējām 8. gadskārtējo garīguma dienu R. Blaumaņa muzejā Brakos, uz kuru ielūdza Ērgļu adventistu draudze.

Ingus Elmanis Smiltene

Igaunijā kopā ar draugiem

Rīgas 3. draudze 7. augustā devās ekskursijā uz Tallinu. Priecājamies, ka mūsu vidū bija arī cilvēki, kas pirmo reizi bija kopā ar mums, un daži no viņiem vēlējās dalīties savos iespaidos.

Dace un Maija Dīriņas:

Visvairāk mums patika Tallina, kurā ir vēsturiskās celtnes, dažādās baznīcas, torņi, kuri ļoti iederas šajā nīprajā un modernajā Eiropas pilsētā.

Staigājot pa Tallinu, satikām daudzus tūristus, kuri, tāpat kā mēs, jūsmoja par šīs brīnišķīgās pilsētas gaisotni. Jāpiebilst, ka igauņi mīl sevi, jo viņiem patīk garšīgi paēst (man tā likās) un dzīvot kārtīgā vidē, ko varēja labi redzēt no sakoptās apkārtnes un dažādajām kafējnīcīnām, kuras vilināja pie sevis ar visdažādākajām ēdiena smaržām. Tallina man saistās ar saldu šokolādes un kafijas aromātu, jo, atrodoties vecpilsētā, visu laiku mūsu prātus jauca kanēļa, riekstu un krustnagliņu patīkamās un neatvairāmās smaržas.

Savukārt ūdenskritums Keila Joa pārsteidza ar savu skaistumu un dzīvīgumu. Kāpjot lejā pa kāpnītēm un ieraugot šo ūdenskritumu, aizrāvās elpa, jo pārņēma sajūtas un domas, ka pasaulē ir daudz kas tāds, kas priecēs cilvēkus vienmēr ar savu neparastumu.

Ingrīda Valtere: Ekskursija man arī bija jaunu, pozitīvu emociju pieplūdums. Pateicoties labi organizētai ekskursijai, mēs vienas dienas laikā paspējām ieraudzīt Igauniju tās garumā no Pērnavas līdz Tallinai. Kādreiz Latvijā dzīvojošā mūsu jaukā gide Urvīte latviešu valodā iepazīstināja mūs ar Tallinas vēsturi, vadot pa vecpilsētas likumotajām ieliņām. Jauks bija arī adventistu draudzes baznīcas apmeklējums Tallinā, kur senatnīgais vēstures mantojums apvienots ar mūsdienīgi iekārtotām pazemes telpām – viesmīlīgo saimnieku pašu rokām veiktais. Pie Baltijas jūras klinšainā krasta kopīgās pusdienas, Keilas upes ūdenskritums, Pērnavas adventistu baznīcas mājīgās telpas, kā arī siltais laiks deva visiem daudz priecīgu brīžu.

Foto: Pie Pērnavas adventistu draudzes ēkas

Krusts

Dobeles draudzes dievnamam šī gada 14. augustā tika uzstādīta krusta zīme. Tā izceļ šo namu starp pārējām šī pilsētas rajona ēkām. Un lai gan mēs nepielūdzam krusta attēlu, tomēr atzīstam, ka tā ir universāla kristietības zīme, kas norāda uz piederību noteiktam reliģiskajam virzienam.

Andris Pešelis

Dziesmas Raudā

Mūsu dziedātāji 27. augustā viesojās Raudas pansionātā. Starp daudzajām dziesmām skanot R. Hamiltona "Tas Kungs ir mana gaisma", šķiet, ka lietainā diena kļūst gaišāka, sirmgalvju sejas priecīgākas.

Annija, viena no dziedošajām meitenēm, parunāja ar divām klausītājām. Elvīra Balodīte, kura pansionātā dzīvo dažus mēnešus, uz jautājumu, vai patīk garīgā mūzika, atbild, ka patīk gan. Uz šo jautājumu apstiprinoši atbild arī Anna Lašuka, kura pansionātā uzturas jau trīs gadus.

Vai kaut kas īpaši uzrunāja?

E.B.: "Man patika nopietnība."

A.L.: "Paši jaunieši un bērni. Pret skaisto nevar palikt vienaldzīgs".

Vai vēlētos šādus koncertus klausīties arī citreiz? Abas sirmās kundzes apstiprina – "Jā, klausītos labprāt". Par klausītāju atsaucību liecina arī sirsnīgie aplausi. Ar dziesmas vārdiem "Dziediet šodien, dziediet visu mūžu, Dievu varēno slavējiet un godiniet" ansamblis atvadās.

Daina Sproģe Tukumā

Kā aizpeldēt līdz otram krastam

Latvijas Bērnu kalpošanas nodaļa sadarbībā ar Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāju 13. augustā Rēzeknē organizēja reģionālo semināru sestdienas skolas skolotājiem un vecākiem. Dienas laikā dzirdējām Valdas Reķes svētrunu par vecākiem kā bērna garīgajiem līderiem un kā nepagurt, tos audzinot.

Interesants bija kulminācijas stāsts par to, kā jauna peldētāja vēlējās nopeldēt pār kādu jūras šaurumu, lai sasniegtu Ginesa rekordu. Tomēr viņa paveikās, jo neredzēja krastu. Tanī dienā bijusi bieža migla. Nopeldētas jau bija vairāk nekā 10 stundas, bet līdz krastam bija palikušas apmēram 20 minūtes. Kad viņa mēģināja atkal, jau pēc kāda laika, tad atkal bija apmākusies, miglaina diena. Bet šoreiz viņa nopeldēja un sasniedza iecerēto vēl īsākā laika periodā. Kad viņai jautāja: „Kā Jums šoreiz tas izdevās?” viņa atbildēja, ka šoreiz krastu paturējusi savā prātā. Tas palīdzēja sasniegt cerētos rezultātus. Arī mums, kas vēlamies audzināt savas atvases Dievam par godu, prātā vienmēr vajadzētu paturēt šo „krastu”. Gala mērķi, uz kuriem dodamies. Debess Tēviju, kur mātes un tēvi tiks bagātīgi atalgoti par katru ticībā, lūgšanās un pazemībā audzinātu bērnu. Vēlāk Valda arī vadīja lekciju – diskusiju par skolotāju personības lomu darbā ar draudzes bērniem. Klausījāmies arī Mārties Lipskas uzrunu par ģimenes svētbrīžiem un Guntas Mucenieces uzrunu par lūgšanām ģimenē un to, kā tās padarīt interesantākas mūsu mazajiem ģimenes locekļiem.

Liels prieks bija gan par iegūtajām un atsvaidzinātajām zināšanām, gan par atkal-redzēšanās brīžiem ar tālajiem ciemiņiem.

Paldies visiem lektoriem un reizē sirsnīgajām māsām (arī Rutai Zilgalvei) un brāļiem (Valdim Zilgalvim un Viesturam Reķim) Kristū par ziedoto laiku un ieguldījumu tagadnē. Jo mēs taču zinām, ka bērni ir ne tikai nākotnē, bet arī mūsu tagadnē!

Elīna Ģipsle Rēzeknē

Uzklausītās lūgšanas!

Iepriekšējās Adventes Vēstīs vairākkārt tika pieminētas atbildētās lūgšanas Ceļa meklētāju nometnē Pācē. Tika pieminēta Daugavpils meitene, kura noslika un augšāmcēlās... Mums cilvēki ir jautājuši, par ko ir runa. Tad nu „Adventes Vēstis” īsumā publicē liecību, kuru mums atsūtījušas mūsu māsas no Daugavpils draudzes.

“Dinaburgas Cietokšņa bērni šogad vasarā devās uz kopējo Ceļa meklētāju salidojumu Pācē. Jauki pavadot laiku ceļā, pusdienlaikā bijām sasnieguši mūsu galamērķi. Tā kā pienākas īstiem Ceļa meklētājiem, mēs ķērāmies pie nometnes vietas labiekārtošanas, pēc labi padarītā darba bērni devās peldēties. Peldvietā aizsākās mūsu kopējais pārbaudījums. Vienam no kluba bērniem peldēšanās laikā sākās epilepsijas lēkme, kurai sekoja aizrīšanās ar ūdeni. Ārsts Andris un kluba direktors Āvo sniedza pirmo nepieciešamo palīdzību. Taču redzot bez dzīvības pazīmēm guļošo bērnu, sirds sarāvās aiz sāpēm! Pludmalē klātesošie krita ceļos un sāka lūgt. Neatlaidīgu lūgšanu laikā Dievam, lai atgriež dzīvību, tā tika dota, bērns sāka elpot! Bet ar to viss nebeidzās, sirdī iezagās šaubas, vai bērns spēs atgūties, vai ar viņu viss būs kārtībā?! Dievs kārtējo reizi uzklausa lūgšanas un atbildēja, dienu pēc dienas veselības stāvoklis uzlabojās. 3 nedēļu laikā bērns atguvās un tagad kopā ar draudzi var slavēt Dievu par iegūto otro iespēju dzīvot! Kaut arī klubam bija sniegts tik smags pārbaudījums, bērni nostiprināja savu ticību Dievā. Tagad pārliecinoši liecina par šo atgadījumu un teic: „Ja nebūtu Dieva, tad Alīna nebūtu kopā ar mums!” Āmen.” *Irēna Jokste*

Kā raksta Klaudija Muceniece, „5 garas dienas mēs nevis lūdzāmies, bet brēcām uz Dievu. Tas, ka bērns sāka elpot pēc tik ilgas atrašanās zem ūdens, jau pats par sevi ir brīnums. Bet tas, ka viņa šobrīd ir pilnībā vesela – tas ir brīnums kvadrātā. Slava Dievam par šo brīnumu!

Elita Lapiņa
Rīgas 1. draudze

DRAUDZES JUBILEJA

grandiozas ieceres un liels darbs

Adventistu draudzes Latvijā 115 gadu pastāvēšanas svētki nu ir aizvadīti, tāpēc varam tos atcerēties un vērtēt gan caur personīgi piedzīvoto, gan citu stāstīto, gan iecerēto, gan paveikto.

Manu iespaidu mozaīka veidojusies no vairākām daļām, jo dažādā mērā biju iesaistījies jubilejas pasākumu plānošanā, dievnama sagatavošanā, kalpošanā svētku dievkalpojumā un kopības prieka izbau-dīšanā.

Piektdienas vakars

Patika, ka saglabājām mūsu draudzes dievkalpojumu vērtības – sabatskolu, kopīgu slavēšanu un lūgšanu, bērnu stāstu, labprātīgo došanu no Dieva uzticētā un, protams, ieklausīšanos Dieva vēstī caur sludināto Vārdu. Lai nekas no tā nepazustu, svētku pasākumi sākās jau piektdienā, kad pēc darba nedēļas noslēguma pulcējāmies kopīgā Bībeles izpētē, ko

spraigi vadīja Zigurds Laudurgs, ļaujot mums pārliecināties, ka visvairāk atziņu var gūt, lasot un pārdomājot Dieva Vārdu, bet vēl labāk tas izdodas, ja līdzi ir arī sava Bībele. Pārnākot mājās, savā Bībelē izdarīju dažas atzīmes par sabatskolā pārrunāto rakstvietu no Mihas grāmatas 6:1-8, kas deva iespēju kavēties pārdomās par Dieva dialogu ar savu tautu, pirms ar to iet tiesā, par Dieva brīnumaino vadību, izvedot no Ēģiptes un arī grēka verdzības, sūtot pa priekšu vadītājus – Mozu, Āronu un Mirjamu, kā arī atgādinot, ka Dievs neļaus izteikt lāsta vārdus par savu tautu un pavadīs ceļā uz Apsolīto zemi. Svētku sajūtu radīja krievu draudzes māsas Lilijas Žarunas dziedātās solodziesmas, Junitas Cirveles un

viņas palīgu īpaši veidotais dievnama noformējums un pa-augstinājuma gatavība vērienīgai muzikālajai kalpošanai.

Svētku rīts

Svētku centrālais pasākums bija 27. augusta sabata rīta dievkalpojums Rīgas 1. draudzes Lielajā zālē, kurā svētkos kopā bija gan ticības brāļi un māsas no citām Latvijas draudzēm, gan Baltijas valstu adventistu draudžu vadītāji, gan aicinātie viesi no citām kristīgajām konfesijām. Klātesošos sveica adventistu Latvijas draudžu savienības bīskaps Vies-turs Reķis. Dievkalpojuma laikā ar Dieva piešķirtajām muzikālajām dāvanām klausītājus iepriecināja divi kori,

jaunie talanti un kameransambļi, saņemot īpašu atzinību no adventistu Transeiropas divīzijas prezidenta Bertila Vik-

landera. Šī mācību gada pirmklasnieki Sāra un Sandis tika iepriecināti ar skaisti veidotu lielu zīmuli, kas pildīts ar skolai noderīgām lietām. Bērni saņēma gudrā vīra Salamana dotos padomus par gudrības iegūšanu, ko viņiem saprotami stāstīja draudzes mācītājs Vilnis Latgalis.

Rīgas 1. draudzē kalpojušajiem klātesošajiem mācītājiem – Valdim Zilgalvim, Modrim Lapam, Viesturam Reķim un Alfrēdam Jākobsonam – kā pateicība par viņu darbu tika pasniegtas piemiņas veltes. Ļoti saturīgs un saistošs

bija draudzes vēstures apskats, ko videoversijā bija sagatavojis Ģirts Rozners, ļaujot pārliecināties, ka Dieva ļaužu paveiktais nenoveco, bet gan kļūst arvien bagātāks ar jauniem notikumiem un cilvēkiem. Savai uzrunai adventistu Transeiropas divīzijas prezidents Bertils Viklanders bija izvēlējis rakstvietu no Mihas grāmatas 6:6-8, un svētruna “Kā es Tam Kungam tuvošos” papildināja sabatskolā dzirdēto.

Svētku sajūtu dievkalpojuma noslēgumā vēl vairāk stiprināja aicinātie viesi ar īsām, bet sirsnīgām uzrunām. Gandarījumu deva arī Rīgas domes deputāta, mācītāja Jāņa Šmita atgādinājums, ka adventistu draudzes devums sabiedrības morāles celšanā un iesaistīšanās pilsētas sociālo jautājumu risināšanā ir ticis novērtēts ar atzinības rakstu mūsu draudzes mācītājam Vilnim Latgalim, tika dots arī liels izaicinājums – mudinājums draudzē izaudzināt nākamos juristus, minis-

trus un premjerministrus, kas arī valsts pārvaldību veidotu pēc Dieva taisnības un likuma principiem. Latvijas Vasarsvētku draudžu apvienības bīskaps Jānis Ozolinkevičs apsveikumam bija izvēlējis 103. psalma vārdus: “Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis”, novēlot Dieva svētību arī turpmākajā draudzes

darbā. Latvijas Kristīgā radio prezidents Tālivaldis Tālbergs pasniedza jauku dāvanu turpmākai kopīgai sadarbībai ar LKR – 115 bezmaksas reklāmas skanēšanas reizes Kristīgajā radio. Luteriskās baznīcas pārstāvis un arī Vecās Ģertrūdes baznīcas mācītājs Kristis Kalniņš izteica prieku, tik tuvu blakus sajūtot kopīgā Dieva darba līdzstrādniekus. Lietuvas misijas lauka prezidents Bertolds Hibners saprotamā latviešu valodā apliecināja, ka arī viņa ticības saknes esot Rīgas 1. draudzē, kuras locekļi bijuši viņa vecvecāki, kas vienmēr ar mīlestību to raksturojuši par vislabāko draudzi. Igaunijas draudžu savienības prezidents Dāvids Nõmmiks kopā ar līdzstrādniekiem un ģimenes locekļiem nodeva sveicienus no brāļiem un māsām Igaunijā. Šo dažādo draudžu vadītāju svētību vārdi un savstarpējie sirsnīgie rokasspiedieni dāvāja prieku par Dieva ļaužu brāļu mīlestību un kopīgi darāmo darbu evaņģēlija pasludināšanā.

Pēc dievkalpojuma visi varēja baudīt Māra Vanaga sarūpēto svētku mielastu Mazajā zālē, kur draudzes locekļu sagatavotais bagātīgais cienasts deva iespēju atjaunot spēkus, satikties ar svētku viesiem, lai sirsnīgās sarunās sagaidītu svētku noslēguma koncertu.

Noslēguma koncerts

Tā veidotājas Hella Milbreta-Holma un Jeļena Zaķe bija aicinājušas dažādu žanru dziedātājus un mūziķus. Koncerta daudzkrāsainībā klausītāji varēja baudīt gan mirdzošus solistus, gan izjust vīru vokālā kvarteta nianšes, gan priecāties

par vīru kora sulīgo skanējumu. Muzikālajos priekšnesumos spilgti apliecinājās Dieva bērniem piešķirtās dāvanas, kas, papildinātas ar viesu mākslinieku atbalstu, sniedza piesātinātu kulmināciju koncerta noslēgumā, atskaņojot Santas Zaķes skaņdarbu “Pavasara krāsas”.

Taču koncerta mērķis nebija tikai kopīgs prieks, bet arī kopīgi izdarāms labs darbs līdzcilvēku atbalstam. Koncerta gaitā neklātienē tikām iepazīstināti ar vairākām daudz bērnu un trūcīgām ģimenēm, kas nevar nodrošināt saviem skolniekiem mācību līdzekļus. Tāpēc bija liels prieks, ka kopīgais ziedojums šīs vajadzības atbalstam bija 1189 latī. Būtu nekorrekti svētkus vērtēt ar naudu, taču dāsnais ziedojums, priecīgu Dieva ļaužu pārpildītais dievnams, kā arī brāļu un mūsu nesavtīgā kalpošana svētku sagatavošanā bija nepārspējams pierādījums cilvēku sirds atvērtībai, ne tikai gaidot, bet arī pasteidzinot Tā Kunga dienas atnākšanu.

Lai arī kāds ir pēcsvētku nogurums, ar pilnu pārliecību varu teikt – piedzīvotā īpašā Dieva ļaužu kopība Kristus gaidīšanu padara darbīgāku, spēcīgāku un priecīgāku, lai, Dieva svētības baudījuši, tās sniegtu arī citiem.

Anna Kuzina
Braku muzeja vadītāja

Melns vai balts

Rūdolfa Blaumaņa Braku muzejā 20. augustā notika 8. gadskārtējā Ērgļu adventistu draudzes garīguma diena “Melns vai balts”. Vēlētos ar lasītājiem mazliet dalīties iespaidos par šo neikdienišķo pasākumu muzejā, kas draudzes dzīvē gan nav nekas neikdienišķs.

Ērgļu adventistu draudzes vecākā Maija Žube un viņas tuvākie palīgi – Juta Griezāne, Judīte Purviņa un Elfrīda Millere – bija sarūpējušas lielisku garīguma pēcpusdienu, kur visiem bija ko dzirdēt, pārdomāt un vērtēt. Mācītājs Ārijs Glāzers no Smiltenes adventistu draudzes allaž ir neiztrūkstoši mīļš un gaidīts viesis šajās lūgšanu pēcpusdienās Braku muzeja saimes istabā. Viņa uzrunas ir pārdomātas, tēmu pilnībā atklājošas, saprotamas visiem – kā lie-

liem, tā bērniem, kā veciem, tā jauniem. Šoreiz tika runāts par tēmu – „Kāda ir mana ticība?” Katrs teikums, ko sacīja mācītājs, skanēja kā aforisms, ko, liekas, pirmajā mirklī saproti, bet kad nākas to pārstāstīt saviem vārdiem, tad stipri vien jāpapūlas, lai pateiktu dzirdēto domu. Mācītājam Ārijam Glāzeram piemīt tā retā īpašība – sarežģītas lietas pateikt vienkāršā, visiem saprotamā valodā, jo viņš izmanto piemērus no ikdienas dzīves, ievijot tajos Bībeles atziņas. Pasākums bija izplānots un organizēts tā, ka visiem bija ko darīt. Aktīvi darbojās arī bērni. Viņi izrādīja nelielu ludziņu „Toto un viņa draugi”. Bija uzaicināti arī Blaumaņa dzimtas pārstāvji – mākslinieks Andris Pavasars ar kundzi Liliannu. Pēc priekšnesuma muzeja sētā sekoja domu apmaiņa par garīgajām vērtībām Blaumaņa darbos. Dialogu sagatavoja un vadīja Elfrīda Millere, kādreizējā skolotāja un Braku muzeja darbiniece. Bija izvēlēti divi daiļdarbi – luga „Ugunī” un novele „Salna pavasarī”. Interasantas domas pauda draudzes locekles Emma Cera un Ruta Griezāne par to, kā viņa vērtē Blaumaņa sieviešu tēlus – Kristīni un Ievu. Kā abu literāro sieviešu tēlu rīcība vērtējama no Bībeles patiesību redzējuma. Neliels ieskats diskusijās teiktajā.

Emma Cera: „Rūdolfa Blaumaņa novele „Salna pavasarī” sastāv no divām daļām: „Ziedi” un „Salna”. Pirmajā daļā R. Blaumanis iepazīstina ar Vanagu māju kalpiem Lieni un Andru. Brīnišķais ieviedu laika tēlojums sasaukas ar Andra un Lienes mīlestību. Velkot paralēles ar Bībeles notikumiem, tikpat brīnišķa ir Dieva radītā pasaule – paradīze, kurā mīt Ādams un Ieva, kuru starpā arī valda mīlestība un viņiem ir tuvas attiecības ar Dievu.

Noveles otrajā daļā Blaumanis rāda, kā jaunības gaišajiem sapņiem uzkrīt “salna”. Arī Bībelē aprakstītajā paradīzē uzkrīt “salna”. Tā ir čūska (sātana simbols), kas kārdina Ievu iekost aizliegtajā auglī, tāpat kā novelē solot savam upurim mantu (garšīgu augli) un augstāku stāvokli sabiedrībā – “jūs būsiet kā Dievs”. Novelē rakstnieks gan neatklāj turpmāko Lienes likteni, taču lasītājs pats to spēj iedomāties.

Sātans ir salts aprēķinātājs – viņš aicina panākt savu, nerēķinoties ar citu jūtām. Kārdinājuma apmātā Liene, nolemjot, ka “Andrs tak varēja gaidīt”, gribēja, kā tautā saka, ar vienu šāvieni nošaut divus zaķus. Taču nav iespējams kalpot diviem kungiem – ir jāizvēlas: Dievs (cilvēciskās vērtības, tīra sirdsapziņa) vai sātans (apmaiņa pret mantu un varu “pārdoma” sirdsapziņa).”

Ruta Griezāne. Pārdomas par noveles „Purva bridēja” Kristīnes izvēli: „Kristīne no Purva bridēja rosina vielu pārdomām, un tās ir pavisam citādas nekā skolas laikā. Pieļauju, ka literatūras skolotājam mans šā brīža redzējums nepatīktu... Vai Kristīne izdarīja pareizo izvēli? Es teiktu, ka nē, jo viņa, cerot, ka izglābs Edgaru, visticamāk, ka pati tika ierauta līdzī grēku un atkarību purvā. Kaut arī šis ir mīlestības stāsts, tas ir skumjš... Neviens cilvēks nevar otru izmainīt un izglābt, to spēj tikai Dievs. Mani ļoti šajā stāstā uzrunāja Kristīnes mamma, kas centās pasargāt bērnu no savas negatīvās pieredzes. Arī viņa bija cerējusi, ka viņas mīlestība izmainīs vīru, bet smagi maldījusies un bijusi ļoti nelaimīga savā laulībā. Lasot uztvēru atziņu, ka Kristīnes mamma meitai saka, ka viņai būs jāprecas bez mātes atļaujas, jo šādām attiecībām viņa svētību nespēj dot. Kāpēc ir tik svarīga vecāku svētība? Arī Bībelē mēs varam lasīt dažādus piemērus, gan tādus, kur attiecības pavada vecāku svētība, gan tādas, kas tiek dibinātas pretēji ģimenes gribai. Spilgts piemērs ir Simsons, kurš sievas izvēlē arī vadījās pēc jūtām...”

Pēc tam sekoja Madonas/Ērgļu draudzes mācītāja J. Bites uzruna un saviesīgā daļa ar kopēju maltīti. Lūgšanu pēcpusdienu bija kupli apmeklēta. Muzeja darbinieku vārdā pateicība visiem par saturīgo un Dievam veltīto garīgo dienu.

Problēmas Ungārijā

Ungārijā pieņemts jauns likums par reliģiskajām organizācijām, kas atņēmis Adventistu Baznīcai legālu statusu valstī. Adventistiem šāds notikums pavērsiens bijis negaidīts un radījis lielu satraukumu.

Jūlijā Ungārijas parlaments pieņēma likumu, kurš saucas „Likums par tiesībām uz reliģijas un apziņas brīvību, un Baznīcām, reliģijām un reliģiskām kopienām”, kas paredz, ka valstī ir

tikai 14 reliģiskas organizācijas, kuras saglabā savu iepriekšējo legālo statusu. Savukārt visām pārējām organizācijām ir jāvēršas Ungārijas parlamentā ar lūgumu atļaut tās reģistrēt. Pieņemtais likums ir pārsteigums, jo vēl maijā un jūnijā, kad parlamentā notika konsultācijas ar Baznīcu pārstāvjiem, viņiem tika rādīta cita likumprojekta versija.

Ungārijas Adventistu Baznīcas prezidents Ocsai Tamas atzīst, ka ir nobažījies par notikušo. Valdības pārstāvji līdz šim bija apgalvojuši, ka Adventistu Baznīcu jaunais likumprojekts nekādi neskar. „Mēs šobrīd kopā ar saviem draudzes locekļiem, juristiem, Transeuropas divīziju un Ģenerālkonferences pārstāvjiem apspriežam, kā rīkoties.”

Cilvēktiesību aizstāvji visā pasaule jauno Ungārijas likumu nodēvējuši par „drastisku” un „despotisku”. Pavisam valstī līdz šim bija reģistrētas 358 dažādas kristīgas un citu ticību organizācijas. 344 no tām tagad ir zaudējušas savu legālo statusu.

Vispasaules Adventistu Baznīcas Reliģiskās brīvības direktors Džons Grācs domā, ka jaunais likums liek apšaubīt Ungāriju kā valsti, kura ievērotu cilvēka pamattiesības. „Likums ir pretrunā gan Eiropas vērtībām, gan starptautiskajām konvencijām, kas aizsargā reliģisko brīvību.”

Jāpiebilst, ka Adventistu Baznīcai Ungārijā ir vairāk nekā 100 draudzes ar aptuveni 5000 draudzes locekļiem. Kopš komunisma krišanas apmēram 55 procenti no iedzīvotājiem sevi uzskata par Romas katoļiem.

Bībele Vidusamerikā

Vidusamerikas (Inter-American) divīzijā, kurā ietilpst Karību salas, Meksika, Centrālamerikas valstis, tiek īstenots projekts, kurš ir kā atbalss Vispasaules Adventistu Baznīcas vadītāja Teda Vilsona aicinājumam lūgt par atmodu un reformāciju.

„Pievērs uzmanību Vārdam!” – tā ir otrā daļa no projekta, kas ir kā aicinājums uz atmodu un reformāciju.

„Pievērs uzmanību Vārdam!” ir aicinājums pavadīt vairāk

laika kopā ar Bībeli, ieklausīties, kas Dievam ir sakāms savā Vārdā, saprast Viņa vēsts svarīgumu un būt gatavam sekot Viņa instrukcijām, kā tās atklātas Bībelē,” sacīja divīzijas prezidents Israēls Leito, uzrunājot 10 tūkstoš draudzes locekļus, kas bija sapulcējušies Elsalvadorā, lai publiski apliecinātu vēlmi veicināt Bībeles studijas visā divīzijas

teritorijā.

Svinīgajā pasākumā Baznīcas vadītāji no katras divīzijas teritorijas parakstīja īpašu dokumentu, kurā apņemas būt uzticīgi Dievam, mudinot cilvēkus pētīt Bībeli, praktizēt uzzināto un mācot Bībeli visās divīzijas valstīs. Šo notikumu translēja divas Baznīcai piederošas radiostacijas, bet vēlāk to pārraidīja Elsalvadoras nacionālā televīzija.

Projekts, kas vērst uz atmodu un reformāciju, sastāv no trīs daļām. Pirms tam 160 dienas tika īstenota lūgšanu iniciatīva, kura saucās „Pastāvīgi lūgšanās”. Tās laikā tika organizēti lūgšanu pasākumi bērniem un jauniešiem, studentiem un skolotājiem, kā arī mācītājiem. Bet apmēram 100 tūkstoš ģimeņu atvēra savas mājas lūgšanām, Dieva slavēšanai un aizlūgšanām par saviem kaimiņiem un draugiem.

Savukārt pēc pusgada, nākamā gada februārī būs projekta trešā fāze, kas sauksies „Lai pasaules var zināt”. Tā motivēs draudzes locekļus būt aktīviem garīgajā atjaunošanās dalīties ar citiem labajā vēstī par glābšanu.

Tikmēr šīs, otrās daļas laikā tiks organizētas dažādas aktivitātes internetā, jauniešiem būs Bībeles mīklu sacensības, tiks rīkotas īpašas Bībeles nedēļas skolās un institūcijās. Draudzēs mācīs adventistu doktrīnas, un lielā vairumā tiks izplatīta Elenas Vaitas grāmata „Lielā cīņā”.

Kopumā Vidusamerikā dzīvo gandrīz trīsarpus miljons adventistu.

Pasaules koris

Septītās dienas adventistu koris, kurš izveidots Filipīnās Adventistu universitātē, Langolenas starptautiskajā mūzikas festivālā ieguvis titulu „Pasaules koris”. Koris izrādījās labākais starp 4000 līdzīgiem koriem no 50 pasaules valstīm!

Velsas pilsētā Langolenā šis prestižais festivāls notiek kopš 1947. gada. Tajā ir gan mūziķu konkurss, gan vienkārši priekšnesumi, kuru mērķis ir veicināt mieru un draudzību. Pasaulslavenais itāļu tenors Lučāno

Pavaroti pirmoreiz uzstājās Lielbritānijā tieši šajā festivālā 1968. gadā.

Koris, kuru saīsinājumā sauc „Vēstnieki”, ieguva arī pirmo vietu jaukto koru kategorijā un kamerkoru kategorijā, kā arī saņēma Lučāno Pavaroti balvu.

„Tā ir Dieva uzvara,” atzinis kora direktors Ramons Molina Lijaucio Jr. „Mēs nespējam izteikt pateicību Dievam par šādu iespēju,” viņš saka, piebilstot, ka kora mūzika ir „pateicība un atgādinājums par Dievu kā visa Radītāju, arī mūzikas Radītāju”.

Acīmredzot, koris nevarētu piedalīties sacensībās un iegūt šādu atzinību bez lūgšanām un bijušo koristu finansiāla atbalsta. Kopumā tika saziēdoti nepieciešamie 43 tūkstoš dolāri, lai segtu ceļa izdevumus, viesnīcas pakalpojumus un konkursa izmaksas.

Vēstnieki regulāri koncertē visā pasaulē un tiek novērtēti kā viens no pasaules labākajiem koriem. Viņi uzstājās arī pagājušajā gadā Ģenerālkonferences sesijā Atlantā. 2006. gadā koris ieguva Pasaules kora statusu Ķīnā, kur notika 4. starptautiskās pasaules kora sacensības.

No ziņu aģentūras ANN ziņām.

Aivars Ozoliņš
Vallejo Drive draudzes mācītājs
Glendeilā, Kalifornijā

PERSONĪGA SASKARSME AR DIEVU

Visi cilvēki neatkarīgi no viņu kultūras, sociāli ekonomiskā stāvokļa, etniskās piederības vai reliģiskās pārliecības savos sirds dziļumos ilgojas pēc draudzības ar Dievu. Ja šādas tuvības ar dievišķo Būtni sirdī nav, tad cilvēks izjūt smeldzošu tukšumu, kuru tas bieži cenšas aizpildīt ar visdažādākajām lietām – materiālismu, izpriecām, varu, alkoholu, seksu utt. Apzināti vai arī neapzināti mēs visi meklējam Dievu. Filips Jancijs saka, ka pat cilvēks, kas klauvē pie prostitūtas durvīm, patiesībā, pašam neapzinoties, meklē saskarsmi ar Dievu.

Bībele vēsta, ka arī Dievs ilgojas pēc draudzības ar mums. Tādēļ jau Viņš mūs arī iesākumā radīja. Viņš bija izveidojis neaprakstāmi skaistu pasauli, neskaitāmās zvaigžņu galaktikas un saules sistēmas katru savā neatkārtojamā skaistumā, Viņš bija radījis šo zemi kā skaistu dārzu un piepildījis to ar augu valsti un dzīvniekiem. Bet radības skaistums nespēja apmierināt Dievu, jo Viņš vēlējās gūt sev tuvus draugus, kuriem līdzdalīt savu skaisto

radību un dzīvi.

Bet kāpēc gan šodien mēs tik maz reāli piedzīvojam Dievu savā dzīvē? Mēs par to lasām Bībeles vēstījumos, bet pašiem šādi piedzīvojumi ar Dievu šķiet nereāli un neaizsniedzami. Labākajā gadījumā mēs par tādiem lasām kādā kristīgā grāmatā, kur aprakstīti kāda misionāra piedzīvojumi. Varbūt mēs atceramies kādu spilgtāku personīgo piedzīvojumu pagātnē... Bet tas ir bijis tik sen, ka šī kādreiz tik iespaidīgā pie-

dzīvojuma spilgtās krāsas jau sākušas izbalēt. Ja mums tik ļoti nepieciešama saskarsme ar Dievu, lai aizpildītu tukšumu savā sirdī, un ja arī Dievs tik ļoti vēlas draudzību ar mums, tad kāpēc saskarsme ar Viņu šķiet tik grūti sasniedzama?

Šajā rakstā gribētu līdzdalīt AV lasītājam savas pārdomas, kas radušās par šo jautājumu, lasot dažādus kristīgus autorus. Gribu paraudzīties uz šo jautājumu no dažādiem redzes punktiem, kas, ceru, palīdzēs lasītājam atrast iespējas piedzīvot pavisam reālu saskarsmi ar Dievu savā dzīvē pat steidzīgajā un dažādiem iesaistītiem pārsātinātajā 21. gadsimtā.

Dievs ir ar mums vienmēr

Bībele ir pārpilna ar apsolījumiem, kas doti tiem, kas pieņemuši Jēzu Kristu kā savu personīgo Pestītāju. Tie ir apsolījumi par to, ka Dievs mūs nekad neatstās, bet būs vienmēr līdzās. Tāpēc būtu labi izmainīt mūsu jautājumu no – kāpēc Dievs nav aizsniedzams? – uz – kāpēc mēs viņu neredzam un nedzirdam? Vai patiesība varētu būt tāda, ka Dievs ir pie mums visu laiku, bet mēs vienkārši kaut kādu iemeslu dēļ viņu neredzam, nedzirdam, nesajūtam?

Jēzus līdzībā par pazudošo dēlu, kas rakstīta Lūkas evaņģēlija 15. nodaļā,

vecākais brālis sadusmojas uz Tēvu un saka viņam: “Redzi, tik daudz gadu es tev kalpoju un nekad neesmu pārkāpis tavu bausli, bet tu man ne reizi neesi devis ne kazlēnu, lai es būtu varējis līksmoties ar saviem draugiem, bet tagad, kur šis tavs dēls ir pārnācis, kas savu mantu izšķērdējis ar netiklām sievietēm, tu viņam esi licis nokaut baroto teļu!”

Mēs nākam pie Dieva ar netaisnības izjūtu sirdī. “Kā tas nāk, ka es, kas visu mūžu esmu Tev uzticīgi kalpojies, kas esmu neatlaidīgi darbojies draudzē, kas esmu centies darīt visu pareizi, kas esmu pastāvīgi meklējis Tavu tuvumu lūgšanās un Bībeles pētīšanā, es, kas pastāvīgi esmu centies dzīvot paklausībā taviem baušļiem... nekad neesmu saņēmis tādu tavas klātbūtnes un labvēlības izpausmi kā šis brālis, kas ir dzīvojis vieglprātīgu dzīvi? Kā tas nāk, ka Tu nekad neesi kāvis barotu teļu man kā apliecinājumu tavai labvēlībai, tavai svētībai un tavai klātbūtnei, kā Tu to esi darījis šim grēcīgajam cilvēkam?”

Ievērosim tēva atbildi līdzībā, atgādinot vecākajam dēlam trīs ļoti būtiskas realitātes, kuras viņš bija aizmirsis, nesaprotis, kā arī pastāvīgi noliedzis savās attiecībās ar Tēvu: “Dēls, tu aizvien esi pie manis, un viss, kas ir Mans, ir arī tavs.” Šīs trīs lietas attiecās ne tikai uz vecāko dēlu līdzībā, bet arī uz katru no mums, kas esam pieņēmuši Jēzu Kristu kā savu Pestītāju.

Pirmkārt, tu esi Dieva ģimenes loceklis, un Viņš tevi sauc par savu dēlu. Otrkārt, Dievs izgaismo faktu, ka Viņa klātbūtne ir bijusi ar tevi visu laiku nemainīga un konstanta. Dievs patiesībā nekad nav mūs atstājis, bet ir bijis visu laiku ar mums – patiesi Imanuels. Un treškārt, Jēzus šajā līdzībā atklāj patiesību, kuru mums reizēm ļoti grūti saprast un pieņemt – viss, kas ir Mans, ir arī tavs. Caur Jēzu Kristu mēs esam visu debesu bagātību mantinieki. Mums jau tagad pieder viss, ko debesis var mums piedāvāt, tajā skaitā reāla saskarsme ar Dievu un draudzība ar Viņu. Jautājums tad paliek – vai mēs redzam un dzirdam, un ievērojam Dieva klātbūtni un darbošanos mūsu dzīvē? Un ja atbilde ir – nē, tad kā mēs varam šo situāciju izmainīt?

Mūsu izjūtas un garīgā nabadzība

Viena no lietām, par ko mums šajā sakarībā vajadzētu padomāt, ir tas, kā mēs uztveram Dieva klātbūtni, kā mēs mēro-

jam saskarsmi ar Viņu. Vai mūsu subjektīvās izjūtas var visos gadījumos kalpot kā objektīvs un nekļūdīgs indikators Dieva klātbūtnei? Franču teologs Henri de Lubac jautāja: “Kāpēc pēc tam, kad cilvēks ir atradis Dievu, viņa prāts atkal un atkal atgriežas pie tādām izjūtām, it kā viņš to nekad nebūtu atradis? Kāpēc, atrodoties Viņa visciešākajā klātbūtnē, mūs tomēr smagi nospiež Viņa prombūtnes izjūta?”

Mums šķiet, ka šādas problēmas rodas no ticības trūkuma. Bet varbūt šādi jautājumi atklāj to, cik ļoti mēs paļaujamies uz nestabilajām izjūtām, kas pastāvīgi mainās. Mūsu izjūtas, savukārt, ir pa lielākaļ daļai atkarīgas no dažādiem ārējiem faktoriem, prestiža, sabiedriskā stāvokļa, citu cilvēku novērtējuma, kas kļūst par maskām, aiz kurām slēpjamies, nemaz neapzinoties, cik tiešām nabadzīgs ir cilvēka gars. Bet apziņa par mūsu iekšējo nabadzību var palīdzēt mums noņemt visas šīs prestiža maskas, caur kurām gūstam uzmanību un cieņu. Apziņa par savu gara nabadzību izlaužas cauri mūsu cilvēcīgai tieksmei izlikties, tā atbrīvo mūs no neglītās garīgās pārākuma sajūtas. Nabadzība vada mūs pie apziņas par Dieva suverenitāti un mūsu pilnīgo nespēju pašiem ko

Esmu pārliecināts,
ka mums nav iespējama
saskarsme ar dzīvo Dievu
bez dziļas mūsu pašu garīgā
tukšuma apzināšanās.

paveikt. Esmu pārliecināts, ka mums nav iespējama saskarsme ar dzīvo Dievu bez dziļas mūsu pašu garīgā tukšuma apzināšanās. Jēzus par šo lietu runāja savā Kalna svētrunā Mt.5. Svētīgi garā nabagie, jo tie iemantos Dieva valstību. Ja esam atraduši Jēzu Kristu, mēs esam ieguvuši mieru, un tādēļ mūs nesatrauks pat tādi apstākļi, kuros mēs reāli neizjūtam mieru. Kad apzināties savu pazudošo stāvokli un to, ka Jēzus Kristus ir mūs izglābis, tad mūsu dzīve ir noenkurota pie dzīvās Klints, nevis mūsu mainīgo izjūtu plūstošajās smiltīs.

Apstākļu ietekme

Es bieži esmu domājis par to, ka manos personīgajos piedzīvojumos redzu šādu likumsakarību. Kad atrodos ārpus savas “komforta zonas”, piemēram, Āfrikā, kur apstākļi ir nesalīdzināmi sarežģītāki un grūtāki nekā tad, kad atrodos savā ierastajā vidē, šķiet, ka Dievs ir daudz tuvāk un pastāvīgi sajūtu Viņa klātbūtni un darbošanos ap mani un caur mani. Kāpēc gan man nav tādas saskarsmes ar Dievu tad, kad esmu mājās, savā parastajā un ierastajā vidē? Un vienīgā atbilde, ko esmu spējis atrast, ir tas, ka, esot mājās, man ir daudz dažādu atbalsta sistēmu, uz kurām paļauties – draugi, draudze, tehnoloģija, finansiālā nodrošinātība, fiziskā drošība utt. Citiem vārdiem sakot, mājas komfortablajā vidē es tik ļoti nesajūtu savu nabadzību, savu vajadzību pēc Dieva. Man šķiet, ka gan jau pats tikšu galā, ka Dievs man nemaz nav tik vajadzīgs. Bet tad, kad esmu grūtākos apstākļos, kur nejūtos fiziski droši, kur nav draugu, kur nav finansiālās stabilitātes, kur nav tehnoloģiskā atbalsta,

es sajūtos viens, neaizsargāts un nabags. Un tādos apstākļos vienīgā atbalsta sistēma man ir Dievs. Tādās reizēs es mācos pilnīgāk paļauties uz Viņu, mazāk pats uz sevi un savām spējām paveikt uzdevumu. Tonijs Evans sacīja: “Kad katrā izeja no situācijas, katrs problēmas atrisinājums, uz kuru tu gribēji paļauties, ir tev atņemts un tu sāc nojaust, ka Viņš ir tavs vienīgais resurss, tad tu esi ceļā uz salauztību un radikālu atklājumu, ka tad, kad Dievs ir viss, kas tev ir palicis, tad Dievs arī ir viss, kas tev ir nepieciešams.”

Ja mani secinājumi ir pareizi, tad mēs saņemam no Dieva tieši tik, cik mēs esam gatavi saņemt. Mēs piedzīvojam saskarsmi ar Viņu tādā līmenī, kādam mēs esam gatavi. Dievs nekad mums neuzspiedīs savu klātbūtni un draudzību. Brenans Mannings to izteica šādos vārdos: “Nenāc pie Dieva ar pingērotu, kad Viņam ir vesels okeāns ar Sevi, ko tev piedāvāt.”

Kuru mīli visvairāk

Kāds pensionēts teoloģijas profesors stāstīja saviem studentiem šādi: “Es uzaugu ģimenē ar trīspadsmit bērniem. Reiz, rotaļājoties uz ielas, man sagribējās dzert, un es iegāju pieliekamajā, lai padzertos glāzi ūdens. Bija pusdienlaiks, un mans tēvs bija pārnācis mājās no darba launagā un tobrīd kopā ar kaimiņu sēdēja pie virtuves galda un sarunājās. Durvis no pieliekamā uz virtuvi bija aizvērtas, un viņš nezināja, ka es atrados turpat blakus. Kaimiņš iejautājās: ‘Džō, es jau sen tev ko gribēju jautāt, bet vienmēr baidījos, ka tas varbūt ir pārāk personīgs jautājums.’

‘Ko tad tu gribēji man jautāt?’ tēvs ieprasījās.

‘Tev ir trīspadsmit bērnu. Vai starp viņiem tev ir viens, kurš tev ir vistuvākais un kuru tu mīli vairāk nekā visus pārējos?’”

Profesoram tagad piederēja absolūta visu studentu uzmanība, un viņš turpināja savu stāstu: “Manas ausis bija piespiedušās durvīm, un es izmisīgi cerēju, ka tēvs nosauks manu vārdu.

‘Tas jau gan ir pavisam vienkārši,’ mans tēvs atbildēja. ‘Protams, ka ir viens bērns, kuru es mīlu vairāk nekā visus pārējos. Tā ir Marija, mana divpadsmitgadīgā meitiņa. Viņa tikko sāka nēsāt ortodontiskās skavas un tādēļ jūtas tik ļoti neērti un nokaunējusies, ka nemaz nevēlas atstāt mājas. Jā, bet tu jautāji, kurš ir mans mīļākais bērns. Tas ir mans divdesmittrīsgadīgais Pēteris. Viņa līgava tikko kā atsauc viņu saderināšanos, un viņš tagad jūtas tik ļoti izpostīts. Bet visvairāk es tomēr mīlu mazo Maiklu. Viņš ir tik nevarīgs un nekoordinēts, ka nespēj piedalīties nevienā sportā. Citi bērni viņu par to izsmej un apsaukā. Bet, protams, vistuvākā man ir Sjūzana. Viņai tikai vēl divdesmit četri gadi, un viņa jau ir pati savu dzīvokli, bet dzīves problēmu dēļ sāk slīgt alkoholismā. Es bieži raudu par savu Sjūzanu. Bet, manuprāt, no visiem maniem bērniem....’ Un mans tēvs turpināja ar dziļu mīlestību saukt vārdā katru no saviem trīspadsmit bērniem.” Profesors nobeidza savu stāstu ar: “Toreiz, klusi stāvot pieliekamajā, es iemācījos vienu lietu, ka mans tēvs mīlēja visvairāk to bērnu, kuram viņš visvairāk bija vajadzīgs. Un tieši tāpat ir arī ar Jēzus Tēvu. Viņš visvairāk mīl to, kuram Viņš visvairāk ir vajadzīgs, kurš visvairāk paļaujas uz Viņu,

kurš visvairāk ir atkarīgs no Viņa un kurš visvairāk uzticas Viņam. Un nav svarīgi, vai tu esi bijis tik skaidrs savā sirdī kā mācekļi Jānis, vai arī tik grēcīga kā Marija Magdalēna. Svarīga ir tikai uzticēšanās (paļāvība).”

Brīvība

Viens no visskaistākajiem rezultātiem, kas rodas no saskarsmes ar Dievu, ir patiesa brīvība. Ticība Dievam rada brīvus un paļāvīgus cilvēkus. Bībeles pētnieks Ernests Kasemans sacīja: “Pārsteidzoši, vislielākās problēmas kristiešiem rodas ne no burta kalpības, ne ticības trūkuma, ne no teoloģiskām domstarpībām, bet gan no Jēzus Kristus piedāvātās neizsmeļamās un šķietami bīstamās brīvības, it īpaši tiem, kas nezina, ko ar to darīt. Baznīca bieži izbīstas no lielās kņadas, ko Kristus rada, uznākot uz skatuves. Tādēļ baznīca ņem Viņa brīvību savā aizgādībā, lai pasargātu tai uzticētās dvēseles un lai varētu to izsniegt nelielās un samazinātās dozās tikai tad, kad tas šķiet pieņemami.”

Vieniem Jēzus brīvība šķiet ļoti pievilcīga, bet citiem diemžēl tā liekas bīstama un izraisa paš aizsardzības instinktu. Tādi cilvēki nostājas pret jebkādu brīvības izpaušmi, pret pārsteigumiem, pret jauninājumiem. Cilvēks, kas cenšas ieviest ko jaunu, tiek apspiests, atsaucoties uz baušļiem, tradīcijām, autoritāti jeb veco, labo kārtību.

Jēzus atnāca, pasludinot brīvības evaņģēliju gūstekņiem. Viņš aicina Savus klausītājus toreiz un arī tagad ieiet Viņa brīvības valstībā, lai Tēva mīlestība varētu viņus patiesi atlaist brīvībā. Skots Peks raksta: “Daudzi cilvēki savas pasivitātes, slinkuma, atkarības vai bailu dēļ vēlas, lai viņiem tiktu precīzi norādīts un definēts katrs centimetrs viņu ceļā, lai garantētu pilnīgi drošus rezultātus. Bet tas nav iespējams. Jo garīgās izaugsmes ceļojumā ir nepieciešama drosme, iniciatīva, domāšanas un rīcības neatkarība. Šajā jomā nav gatavas receptes. Nav vārdu, vai kādu pamācību, kas atbrīvotu garīgo ceļinieku no nepieciešamības ar piepūli un, bieži šauboties, izvēlēties pašam savu ceļu cauri savas dzīves unikālajiem apstākļiem pretī saskarsmei ar Dievu.”

Jēzus mums piedāvā vislabāko brīvas dzīves piemēru, kas noveda pie visciešākās saskarsmes ar Dievu, kāda vien šajā pasaulē iespējama. Tā bija Viņa paša dzīve. Pieņemot lēmumus, Jēzus, būdams pilnīgi brīvs, vispirms jautāja nevis ko saka likums, bet gan ko Tēvs vēlējās, lai Viņš darītu. Brīva dzīve bieži ir netradicionāla un pārsteidzoša, jo tajā mums ir pieejamas tās radošās iespējas un jauninājumi, kurus pieņemtie uzvedības standarti parasti izslēdz no mūsu iespēju repertuāra. Jēzus savā dzīvē bija pilnīgi brīvs no sabiedriskā viedokļa radītā sloga, no bailēm par to, ko citi varētu par Viņu domāt vai sacīt. Jēzus tiešām bija Tēva brīvības iemiesojums.

Dzīve saskarsmē ar Dievu

Ir kāds stāsts par svēto Asīzes Franci, ar kuru arī gribu noslēgt savas pārdomas par draudzību ar Dievu. Kādu dienu Francis pastaigājās pa ceļu kopā ar brāli Leo. Ievērojot, ka Leo bija diezgan sadrūmis, Francis griezās pie viņa ar jautājumu:

“Leo, vai tu zini, ko nozīme dzīvot draudzībā ar Dievu?”

“Protams, ka zinu, tas nozīmē, ka tev nav nekādas vainas, ne grēku, ne vājību, par kuriem sevi nosodīt.”

“Nu, tagad es saprotu, kāpēc tu esi tik noskumis,” sacīja Francis, “Mums vienmēr būs kaut kas, par ko sevi nosodīt.”

“Tieši tā,” sacīja Leo, “un tādēļ es ar šausmām saprotu, ka diez vai es jebkad iegūšu šķīstu sirdi un spēšu dzīvot saskarsmē ar Dievu.”

“Bet, Leo, klausies uzmanīgi. Neesi tik pārliecīgi aizņemts ar savas sirds šķīstumu. Raugies uz Jēzu. Apbrīno Viņu. Priecājies par to, ka Viņš ir tavs Brālis, tavs Draugs, tavs Kungs un Pestītājs. Tieši tas, mazo brāli, arī nozīmē dzīvot saskarsmē ar Viņu. Un, kad tu esi pievērsies Jēzum, nekad, nekad vairs nenovērsies no Viņa, lai atkal raudzītos pats uz sevi. Un tev nemaz nav jādomā par to, kādā stāvoklī tu atrodieš attiecībās ar Viņu.

Skumjas par savu nepilnīgumu un grēcīgumu ir cilvēcīgas izjūtas, kas var novest tevi pat elkdievībā, ja pastāvīgi nodarbojies ar šādām domām. Pārtrauc visu uzmanību veltīt sev, bet pievērsies tam, kas ir ārpus tevis – Jēzus Kristus skaistumam, žēlastībai un līdzjūtībai. Sirdsšķīstie slavē Viņu katru dienu, pat tad, kad viņi sajūtas salaukti, vāji, nedroši un nepilnīgi, viņi noliek visas savas vājības pie Viņa kājām un saņem Viņa mieru. Tāda sirds tiek vienlaicīgi iztukšota un piepildīta – tā tiek iztukšota no sevis un piepildīta ar Dieva pilnību. Jēzus ir Kungs, un ar to pilnīgi pietiek.”

Pēc garāka pārtraukuma Leo atkal ierunājās: “Bet, Franci, Dievs tomēr prasa no mums savu piepūli un uzticīgu paklausību.”

Pieņemot lēmumus,
Jēzus, būdams pilnīgi brīvs,
vispirms jautāja nevis ko saka
likums, bet gan ko Tēvs vēlējās,
lai Viņš darītu.

“Protams, ka Viņš to prasa,” atbildēja Francis, “Bet svētums un saskarsme ar Dievu nav personīgs sasniegums. Tas ir tukšums, ko tu atklāj sevī. Un tā vietā, lai par to ļaunotos, tu to pieņem un tas kļūst par telpu, kurā Kungs var radīt kaut ko pavisam jaunu un skaistu. Un tad pat tavas ilgas pēc svētuma pārvērtīsies vienkāršās un tīrās ilgās pēc Jēzus.”

Pateicība Dievam, ka mēs neesam atstāti vieni šajā pasaulē. Jēzus Kristus ir mūsu Imanuels – Dievs ar mums! Viņš ir bijis ar mums visā cilvēces vēsturē. Un Viņš ir tā saikne, kas savieno mūs ar Dievu, tas tilts, kas ved pāri grēka radītajam bezdibenim, kas mūs atšķīra no Dieva. Un Viņš ir arī atbilde uz mūsu jautājumu – kā dzīvot saskarsmē ar Dievu? Jēzus mūs vienmēr vedīs pretī izaugsmei, tuvāk Dievam, arvien dziļākā saskarsmē ar mūsu Radītāju.

Jēzus Kristus evaņģēlijs nav kāda teorija vai filozofiska mācība, bet gan mīlas stāsts. Un tas ir iespējams tāpēc, ka zināmas patiesības vēl aizvien paliek spēkā: Dievs vēl aizvien ir suverēns, žēlastība vēl aizvien pārspēj grēku, lūgšanas vēl aizvien tiek uzklausītas, Bībele vēl aizvien pastāv, debesu žēlastība vēl aizvien ir jauna katru rītu, krusts vēl aizvien ir liecība par pašuzpurīgu mīlestību, kops vēl aizvien ir tukšs, un Dieva valstība, kuru Jēzus pasludināja, vēl aizvien paplašinās bez mūsu pūlēm un palīdzības. Un Dievs vēl aizvien nodarbojas ar pestīšanas darbu, paņemot kaut ko ļoti, ļoti sliktu un samaitātu un radot no tā kaut ko ļoti, ļoti labu, skaistu un apbrīnojamu.

Guntis Bukalders
adventistu Limbažu
draudzes mācītājs

Raudzīties uz pasauli DIEVA ACĪM

Ievadstāsts

Tāltālā zemē pirmos laikos dzīvoja vīrs, vārdā Andars, kurš savas sātnes un savu labo darbu dēļ pie visas tautas stāvēja lielā godā. Un nepagāja neviena diena, kad viņš neapmeklēja slimus, neēdināja izsalkušus un nepriecināja noskumušus. Bet viņš redzēja, ka viņa roku palīdzība bija maza, bet vajadzība liela. Un viņš noskuma un novērsās no pasaules, un aizgāja uz tukšnesi, uzsākdams tur kādā alā vientuļa dzīvi. Viņš šē gribēja izgudrot līdzekli, kā visus cilvēkus padarīt laimīgus. Un viņš lūdza Dievu un domāja ilgu gadu. Bet viņa pūliņi bija veltīgi. Cilvēki izsmēja viņa gudri izdomātos padomus, un citādi kā ar padomiem viņš viņiem vairs nevarēja palīdzēt. Un viņš dzīvoja tālāk savu svēto dzīvi, un viņa lūgšanas kāpa pret debesīm un smaržoja, kā pavasaris smaržo.

Un tas Kungs ievēroja viņu un nokāpa pie Andara veca, skrandās tērpta vīra izskatā, jo viņš vientuļi gribēja pārbaudīt. Andars viņu laipni uzņēma savā alā un pārvarēja trīs grūtus pārbaudījumus kā svēts vīrs.

Tad sacīja tas Kungs:

“Tu esi žēlastību atradis debesīs, Andar. Izsaki vienu lūgšanu, es viņu paklausīšu.”

Un Andars pazina to Kungu, nokrita ceļos un pacēla rokas.

“Tu zini, ko es kāroju. Es meklēju cilvēku laimi. Dod cilvēkiem laimi!”

“Viņiem ir, kā viņiem vajaga,” atbildēja

tas Kungs. “Izlūdzies ko citu.”

“Kungs, dod cilvēkiem, kā viņiem vēl nava, dod viņiem laimi!”

Un tas Kungs runāja otrām kārtām un sacīja uz Andaru:

“Viņiem ir, kā tiem vajaga. Izlūdzies ko citu.”

Tad nokrita Andars ar pieri pie zemes, raudāja un lūdzās:

“Kungs, Kungs, nedusmojies par manu drošību. Dod cilvēkiem laimi! Viņiem slāpst pēc laimes.”

Tas Kungs atbildēja:

“Tava lūgšana bija piepildīta, iekam viņa tavās smadzenēs bija dzimuse,” — un aizgāja no Andara.

Bet par kādu laiku vientulis gāja cilvēku laimi raudzīt. Un viņš izbrīnījās, visu tāpat atradams kā agrāk. Viņš nekur neredzēja tā, ko viņš par īstu laimi turēja. Dusmīgi viņš atgriezās atpakaļ savā alā. Vai Dievs līdzinājās laicīgam radījumam, ka tas kaut ko apsolīja un nepildīja? Un Andars noietās zemē un daudzja galvu pie klints, un kļiedza:

“Kungs! Dod cilvēkiem laimi!”

“Un tas Kungs atkal nonāca pie Andara un sacīja uz viņu: “Ko tu kļiedz! Laime ir pie cilvēkiem.” Un viņš aizskāra Andaru un nostādīja viņu daudz ļaužu vidū, un Andars redzēja, ka laime bija cilvēku starpā, bet ka viņi tās tikai nespēja atzīt. Un viņi grozījās un mina viņai un cits citam uz kājām, un skatījās atpakaļ, un domāja viņu priekšā esam, un skrēja kā bērni turp, kur kaut kas raibs

pamirdzēja. Un daži rādīja ar izstieptiem pirkstiem un sauca: “Tur, tur!” — un deva padomus, tāpat kā Andars bija darījis. Bet neviens viņu padomus lāgā neklausījās — un viņi paši arī ne. Un Andaram gandrīz bija jāsmejas, ka viņi tik daudz durvju vēra un virāja pēc laimes, kas taču viņiem bija priekšā un pakalā.” *Fragments no Rūdolfa Blaumaņa stāsta “Andara lūgšana”*

Pārmaiņas gaidot

Reizēm, raugoties uz dažām jaunām idejām draudzē, mani pārņem līdzīgas sajūtas. Mēs neesam veltījuši laiku, lai pārdomātu un noskaidrotu problēmu būtību un iespējamās risinājumus, kad, tēlaini izsakoties, jau kravājam lielas ceļasomas, lai dotos tālā ceļā... nemaz nezinot, ka esam jau tur, kurp taisāties doties.

Viena no pēdējām iniciatīvām mūsu draudzē ir atmoda un reformācija. Labs nosaukums, laba ideja, bet ko tā īsti nozīmē? Ko mēs saprotam ar atmodu un ko ar reformāciju? Kas ir atmodas būtība? Ko mēs ceram sasniegt ar atmodu, un kā mērīsim rezultātus — kas noteiks to, vai atmoda ir nesusi gaidītos rezultātus?

Mēs tiekam arī aicināti lūgt katru dienu 7:00 no rīta vai 7:00 vakarā, lai Dievs izlietu Svētā Gara spēku un klātbūtni, kā arī gavēt katra ceturkšņa pirmajā sabbatā, dienā, kad vairumā draudžu ir Sv. Vakarēdiens. Kāds mans kolēģis atrakstīja:

“Mums bija ļoti jocīgs un nesaprotams gada sākums — vispirms pēdējā vecā gada sabatā tika pasludināts, ka Ģenerālkonference ir izsludinājusi gavēni 1. janvārī... Draudzei to nolasīja priekšā. 1. janvārī draudzē nebija neviena jaunieša un jaunāka cilvēka, izņemot vienas mammas divus nepilngadīgos bērnus. Man patiesībā palika skumji, jo es jau labi sapratu iemeslu...”

Mēs vēlamies piedzīvot Dieva svētības, Dieva žēlastību. Kā Dennis Meiers sacīja savā svētrunā Ģenerālkonferences sesijā Atlantā, mēs vēlamies izpatikt Dievam. Bet kā mums veicas paklausībā? Problēma, ko mēs šodien aplūkosim, ir saistīta ar mūsu izpratni par Dieva gribu un garīgumu.

Vai varat atbildēt uz šādiem jautājumiem:

Ja mēs vēlamies kaut ko panākt un lūdzam Dievu par to, vai varam cerēt, ka Dievs uzklauss mūsu lūgšanu?

Ja mēs vēlamies kaut ko panākt un sākam gavēt, un lūgt Dievu par to, vai varam cerēt, ka Dievs uzklauss mūsu lūgšanu?

Kad vispār Dievs uzklausa mūsu lūgšanas?

Mūsu šīsdienas rakstvieta ir Jesajas 58. nodaļa: “Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai tās pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus! Tie izjautā gan Mani ik dienas, it kā tie vēlētos izprast Manus ceļus kā tauta, kas mīl taisnību, kas nav atstājusi sava Dieva patiesību, kas nav noliegusi sava Dievatiesības un kas prasno Manis taisnības tiesu, un gaida ar nepacietību, ka Dievs tai tuvosies. Kādēļ mēs gavējam, viņi saka, un Tu to neredzi? Kādēļ mēs mērdējam savu miesu, un Tu to neievēro? — Padomājiet tomēr: tai dienā, kad jūs gavējat, jūs veicat tomēr visas savas darīšanas un piespiežat arī visus savus strādniekus darīt savu darbu. Padomājiet vēl: jūs gavējat, lai būtu nesaskaņas un nevienprātības, un lai rupji varētu laist darbā dūres; jūs negavējat tā, ka jūsu balss būtu dzirdama debesu augstumos. Vai tāda gavēšana lai Man patiktu, vai tā ir tāda diena, kad cilvēks patiesi sagādā savai miesai ciešanas? Kad cilvēks nokar galvu kā niedri, kad apvelk maisu un sēd pelnos — vai tu to vari saukt par gavēšanu un par tādu dienu, kas Tam Kungam patīk? Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no

viņu pleciem ikkatru jūgu? Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauž izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb, un neatraujies no sava tuvāka, tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk, tava taisnība ies tavā priekšā, un Tā Kunga godība tevi pavadīs.” (Jesajas 58:1-8)

Problēmas un to risinājumi

Kāpēc ļaudis gavēja? — viņi pildīja Toras prasību gavēt 4 reizes gadā (Cah. 8:19). Viņi gavēja, lai izpildītu bauslības prasību. Israēlieši gavē un vēlas, lai Dievs tos uzklausa. Bet Dievu nevar manipulēt ar gavēšanu un citiem reliģiskiem rituāliem. Problēma nav pašos rituālos, bet ļaužu attieksmē pret rituāliem un attieksmē pret citiem cilvēkiem. Jo gavēņa laikā viņi savā sirdī uztraucās nevis par savu attieksmi pret līdzcilvēkiem, bet par gavēņa radīto peļņas zaudējumu, tāpēc pat dūres tika laistas darbā, lai piespiestu kalpus strādāt arī par nama kungu, kurš tobrīd gavēja. Rezultātā Dievs neuzklausa viņu lūgšanas.

Ja Dievs aicina mūs kaut ko darīt, tad mēs to darām. Bet vai mēs jautājam — kāpēc Dievs vēlas, lai mēs gavētu? Gavēt gavēšanas pēc? Vai arī, lai gavējot mēs varētu ietaupīt un tad šo ietaupīto varētu atdot tiem, kam ir vēl mazāk nekā mums? Šķiet, ka Jesajas 58. nodaļa runā par šādu gavēšanas iemeslu un jēgu. Bet cik bija to, kas to pārdomāja? Cik bija, kas uzdeva jautājumu: kāpēc Dievs vēlas, lai es gavētu? Šķiet, ka neviena. Ja reiz Dievs liek gavēt, tad gavējam! Rezultātā viņi izpildīja pavēli burtiski, bet pēc būtības rīkojās pilnīgi pretēji!

Kā ir ar mums? Šodien mēs vērojam iedzīvotāju skaita pieaugumu pasaulē un adventistu draudzes pieaugumu, un secinām, ka jānotiek lielam brīnumam, lai mēs varētu noslēgt darbu uz šīs zemes un Kristus varētu nākt. Mēs uzlūkojam draudzi un secinām, ka mums trūkst spēka liecināšanai. Ko darīt? Mēs lasām Bībelē par Vasarsvētku notikumu, par Svētā Gara izliesanos, un tā vien gribas, lai Dievs to sūta atkal, bet vai mēs domājam līdzīgi tam, ko lasām un ko prasām no Dieva? Vai Dievs ir apsolījis vēl vienus Vasarsvētkus? Varbūt vēlāis lietuss līst jau kopš mūsu ēras 34. gada, tikai mēs savā dedzībā un aizņemtībā to neredzam? — gluži kā Andara stāstā... Šodien daudzi runā par atmodas nepieciešamību, bet katram ir sava ideja, ko tas nozīmē. Ja nav skaidras izpratnes par

to, ko mēs ar to saprotam, tad drīzi vien, lai neatpaliktu no citiem, mēs jebko sauksim par atmodu un reformāciju. Tāpēc ir svarīgi saprast, uz ko mēs ejam. Kad Rīgā viesojās Ģenerālkonferences viceprezidents Pārdons Muansa, viņš atgādināja, ka patiesa atmoda sākas tikai tad, kad mūsu dzīves centrā ir Jēzus Kristus. Ko tas nozīmē? Vispirms tas nozīmē, ka Jēzus mums ir ceļš, patiesība un dzīvība. Jēzus rāda mums virzienu, Viņa vārdus mēs atzīstam par patiesu gaismu un Viņš ir mūsu spēka un dzīvības avots.

Atmoda Jēzus mācībā

Ja mēs tiekam aicināti uz atmodu un reformāciju, tad ko tas nozīmē un ko mums vajadzētu darīt? Kā patiesiem Bībeles studentiem mums vispirms vajadzētu uzdot jautājumu: vai Jēzus runāja kaut ko par atmodu un reformāciju? Man šķiet, ka runāja. To atrodam Viņa nakts sarunā ar Nikodēmu. Jēzus teica, ka Nikodēmam ir jāpiedzimst no augšienes:

“Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.” (Jņ 3:3)

Kā tas īstenojās Nikodēma dzīvē?—Nikodēms saskatīja Jēzū Kristū Dieva apsolītu Mesiju, atsacījās no darbu reliģijas un pieņēma Kristu par savu Glābēju. Man šķiet, ka mēs visi, kas esam kristīti, esampiedzīvojuši šo jaunpiedzimšanu. Tik tālu viss ir labi, varam spert nākamo soli:

Vai Jēzus ir kaut ko teicis, ka, Viņa mācekļiem darot vienu vai otru lietu, Viņš nāks ātrāk? Ja vairāk lūgs vai vairāk gavēs, tad Viņš nāks ātrāk? Šķiet, ka nē. Tieši otrādi, Jēzus atgādināja mācekļiem, ka bez Viņa tie nenieka nespēs izdarīt. Dievs nav atkarīgs no cilvēku pūliņiem, Viņš ir tas, kas iesāk darbu un to arī noslēdz. Ap. Pāvils raksta:

“Es pateicos savam Dievam ik reizes, kad vien jūs atceros, vienmēr katrā savā lūgšanā par jums visiem ar prieku aizlūgdams, par jūsu līdzdalību evaņģēlijā no pirmās dienas līdz šim brīdim, būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” (Filip. 1:3–6)

Tātad te nav runa par mūsu pūliņiem, bet par Dieva darbu, ko Viņš iesāk un Viņš arī pabeidz. Cilvēka rakstura maiņa ir Dieva darbs, ne mūsu! Saskaņā ar šo rakstvietu, mūsu uzdevums ir līdzdarboties evaņģēlijā, kā arī raudzīties uz Kristu (2Kor. 3:18).

(Turpinājums oktobra numurā)

Ansis Roderts
adventistu Talsu draudze

Veselības izstāde BĒRNIEM

Adventistu draudzes vidū veselības izstāde nav vairs nekas jauns. Bet nepārtraukti šis darbs tiek paplašināts, uzlabots, tiek ieviests kaut kas jauns. Viens no pēdējiem jaunumiem – veselības izstāde bērniem. Lūdzu, lai Baiba Bērziņa, Cēsu draudzes veselības kalpošanas nodaļas vadītāja, pastāsta par to.

Bērni, pusaudži un jaunieši vienmēr ir bijusi svarīga mērķgrupa biedrības “Latvijas Veselības Misija” rīkotajās veselības izstādēs. Līdz šim par veselīga dzīvesveida pamatprincipiem viņi uzzināja caur pieaugušo programmu, bet tagad esam apguvuši tieši bērniem paredzētu programmu. Tās koncepciju, kā atraktīvā un konstruktīvā veidā informēt un ieinteresēt bērnus par 8 veselības principiem (uzturs, gaiss, saulesgaismā, kustības, atpūta, atturība, ūdens un uzticība), ir izstrādājusi Septītās dienas adventistu Baznīcu atbalstoša organizācija HER (*Health Education Resources*).

Kas tajā ir atšķirīgs salīdzinājumā ar veselības izstādi pieaugušajiem?

Bērnu Veselības izstādes metodika ir balstīta uz diviem principiem: iepazīšanu un piemērošanu savā dzīvē. Pieaugušo programmas līdzvērtīgs princips vēl bez šiem diviem ir veselības testu veikšana, kam bērnu programmā ir ļoti, ļoti neliela loma.

Bērni tiek iepazīstināti ar veselīgu dzīvesveidu, izmantojot krāsainus attēlu standus, piemērus no dzīvnieku dzīvesveida, kā arī atraktīvas spēles par dabas likumsakarībām. Otrkārt, bērni saņem vecumam atbilstošu informāciju, kura palīdz saprast, kā kontrolēt pašiem savu dzīvi, lai tā būtu saskaņā ar šiem veselības principiem.

Kā šo programmu jūs esat domājuši izmantot Latvijā? Vai ir iespējams to izmantot draudzēs?

Mums kā draudzei ir ļoti svarīgi palīdzēt valstij veselības

aizsardzības jomā, jo bērnu saslimstība pieaug tik strauji, ka tas rada lielas bažas veselības aprūpes speciālistiem. Mūsu Kungs ir Lielais Ārsts, un arī mēs esam aicināti palīdzēt cilvēkiem būt veselīgiem. Gan pieaugušo, gan arī bērnu Veselības izstādi ir iespējams izmantot draudzes darbā sabiedrības labā ļoti daudzveidīgos veidos. Līdz šim esam kalpojuši skolās ar pieaugušo veselības izstādi, pielāgojot to attiecīgajam vecumam, bet tagad Dievs ir svētījis ar jaunām idejām un metodiku. Lai to varētu darīt, ir nepieciešams iziet LVM organizētu apmācības kursu. Diemžēl mums vēl nav bērnu izstādei paredzētā aprīkojuma, nav līdz galam arī pabeigts tulkošanas darbs, lai varētu izdot bērnu Veselības izstādes rokasgrāmatu latviešu valodā. Šim svarīgajam darbam ir nepieciešamas atsaucīgas sirdis un aprīkojums vēl apmēram Ls 600,- apmērā. Ja kāds vēlas atbalstīt šo darbu ar savu ziedojumu vai darbu, būsim par to ļoti pateicīgi!

Šovasar mēs pirmo reizi Latvijā Ceļa Meklētāju salidojumā organizējām bērnu Veselības izstādi, kur, apgūtot noteiktu programmu, bērni saņēma arī nozīmīti. Lai par to pastāsta paši dalībnieki.

Liene Zariņa – nodarbību vadītāja

Manuprāt, šis projekts – veselības izstāde bērniem – ir ļoti laba ideja, kā bērnus iepazīstināt ar veselīgiem dzīves principiem. Viņi sāk izvērtēt un sastādīt savu vērtību skalu. Es domāju, ka bērniem nometnē ļoti patika šīs nodarbības, jo

viņi uzmanīgi klausījās un izpildīja visus uzdevumus. Daži bērni jau nometnes laikā izteica pozitīvu vērtējumu šai nodarbībai.

Es domāju, ka šo veselības izstādi bērniem varētu izvērst plašāk Latvijā, lai arī visi citi bērni uzzinātu par 8 veselības principiem.

Rudīte Truce – nodarbību vadītāja

Veselība – dzīves lielākā bagātība. Vai nav paradoksāli, ka tēma par veselības jeb vislielākās bagātības saglabāšanu ir vismazāk un visretāk aplūkota bērnu un pusaudžu auditorijā? Un ļoti reti ar bērnu uzrunājošiem paņēmieniem un piemērotu metodiku. Šajā informācijas pārbagātības un neierobežotu iespēju laikā ir absolūti nepieciešami mācīt bērniem izdarīt pareizo izvēli, lai šo visnepieciešamāko bagātību neizniekotu velti.

Sarmīte Birziņa – nodarbību vadītāja

Manuprāt, bērniem šādas nodarbības ir ļoti nepieciešamas. Tās palīdz dziļāk ieskatīties pašos sevī un sev apkārt. Bērni ar lielu interesi piedalījās nodarbībās. Tās pagāja ļoti ātri. Bērni uzzināja daudz jauna, kā arī bija pārsteigti par apkārtējās vides ietekmi uz cilvēku. Šīs bija vienas no apmeklētākajām nodarbībām. Katrā nodarbībā bija praktiski un interesanti uzdevumi, kuros bērni varēja izpausties. Uzskatu, ka šāda veida nodarbības noteikti jāturpina, jo mēs katrs sev apkārt vēlamies redzēt veselus un laimīgus bērnus.

Guna Rīmane – Latvijas draudžu savienības Ceļa meklētāju nodaļas vadītāja

Tā kā Latvijas medicīnas sistēma ir sagrauta, ārkārtīgi aktuāli ir pievērst uzmanību veselīgam dzīvesveidam. Pat Veselības ministrija aicina pievērst uzmanību profilaksei. Ir izdevīgs laiks arī bērniem mācīt nenonākt līdz veselības problēmām. Ir forši dzīvot veseli! Ceļa meklētāju programmā mācība par veselīgu dzīvesveidu ir bijusi visos laikos, un priecājos, ka šajā gadā tā tika pasniegta caur visā pasaulē atzītu metodisko materiālu. Salidojumā pati biju uz dažām nodarbībām, kur caur aktivitātēm un saprotamu valodu bērni aizdomājās par lietām, par kurām līdz šim nebija aizdomājušies.

Trīs Ceļa meklētāji no Talsu draudzes

Ritvars Valdmanis

Ļoti patika, daudz ko jaunu uzzināju, un tagad ir apņemšanās vairāk nedarīt nepareizi un ievērot labo. Nodarbības nebija garlaicīgas. Ļoti interesanti bija pamēģināt masāžu.

Vērtīgais, ko atceros:

- vislabāk ir ēst graudaugu produktus un ka brokastis ir vissvarīgākā ēdienreize;
- kustības ir nepieciešamas, lai normalizētu tauku saturu un stiprinātu sirdi;
- cilvēkam dienā ir jāpatērē 2 litri ūdens, it īpaši vasaras laikā, kad organisms īpaši svīst. Ūdens arī attīra organismu;
- organismam vajadzīga saules gaisma, jo tā iznīcina mikrobus un palielina imunitāti;
- daudz labāk ir, kad tu spēji nokaut kā atturēties, jo tā tu sev spēji nostiprināt raksturu un pasargāt sevi;
- smadzenēm gaiss ir nepieciešams, un smadzenes bez gaisa nevar ilgāk izturēt kā 5 min., ja ir ilgāk, tad atmirst smadzeņu šūnas;
- organismam un smadzenēm ir nepieciešama atpūta, lai tās nepārslogotu;

– jāuzticas otram cilvēkam, un bez uzticības neko nevar atrisināt.

Jana Jansone

Tā man viss patika, tikai man pietrūka, lai izstāsta par veģetāra uztura un neveģetāra uztura gan +, gan -. Jo nav tā, ka neveģetāram uzturam ir tikai mīnusi un veģetāram tikai plusi. Bet tā visā visumā man viss patika, un tagad cenšos padomāt, ko un kā labāk darīt.

Kristīne Kalmane

CM salidojumā, kā jau katru gadu, bija jāizvēlas nodarbības, uz kurām iet un darboties. Un mani uzreiz ieinteresēja kāda nodarbība – Veselības EXPO. Es bez domāšanas aizgāju uz šo nodarbību un ne mirkli to nenožēloju. Man ļoti patika! Gan skolotāji, gan interesantie pārbaudījumi, spēles, viss stāstītais par veselību u.c. Jo īpaši man patika stāstītais par ūdens nozīmi cilvēka organismā, arī ļoti patika, ka mēs varējām izbaudīt to, ka mūs izmasē, pēc tam mugura jutās ļoti labi. Un, protams, ļoti patika tas, ka daudz runājām par Dievu, par to, ko Viņš dara mūsu labā, kā Viņš mūs visus ik dienas sargā. Noteikti man ļoti, ļoti patika, esmu sajūsmā!

Nūjotāji

28. augustā, svētdien, Līgatnes dabas parkā notika Rīgas, Cēsu un Līgatnes veselības klubu kopīgi rīkotais pasākums. To rīkoja Latvijas veselības misija kopīgi ar Latvijas tautas sporta asociāciju. Pasākuma mērķis bija veikt nūjošanas gājieni pa dabas takām, piesaistot mūsu jaunos draugus, kuri līdz tam ir piedalījušies vienīgi vietējo klubu rīkotajos pasākumos. Kopā ar bērniem un instruktoriem pasākumā piedalījās 119 cilvēku. Lietus un pērkona grāvienis centās sabojāt šī pasākuma norisi, tomēr laika apstākļi nespēja izjaukt sadraudzības gaisotni. Ar lietussargiem, lietus mēteļos, ar nūjām rokās dalībnieki veica dabas takas maršrutu. Īpaši priecīgi bija bērni, kuriem piedzīvojums mežā nesa daudz jaunu iespaidu.

Pēc pusdienām veselības misijas dalībnieki atgādināja klātesošajiem svarīgākās detaļas no 8 veselības principiem, to skaitā arī par uzticēšanos Dievam. Atceļā no Līgatnes Rīgas veselības klubu dalībnieki dalījās savos pozitīvajos iespaidos.

Andris Pešelis

ATMIŅAS PAR VASARIŅU

Mamma: Vasariņa gan paskrien ātri. Nu jau klāt rudens dienas. Skolnieki dodas uz skolu, mazākie bērni uz bērnu dārzu, bet atmiņas par vasaru dažus vēsākus rudens vakarus var padarīt itin jaukus.

Krā: Man paliks ļoti jaukas atmiņas par šo vasaru.

Krū: Man arī. Visīpašākās un brīnumainākās dienas bija Zvejniekciemā Draugu ciematā. Bija jauki atkal satikt mīļus draugus, pēc kuriem biju tā noilgojies, un iepazīt jaunus, kurus jau tagad atkal gribas satikt.

Tētis: Nebēdā, gads aizskries tik ātri!

Krā: Man ļoti patīk, ka bērni kopā ar mammām un tētiem, vecmāmiņām un vectētiņiem var darīt tik daudz interesantas lietas.

Tētis: Kas jums šķita pats jaukākais šajā nometnē?

Krū: To nu gan man būtu grūti pateikt, jo dienas bija pilnas ar aizraujošām nodarbēm. Patika rīta tikšanās reizes, kad varējām pārrunāt par DIEVA radītajiem brīnumiem, apjaust tos aizraujošos eksperimentos un dienas gaitā tos izdzīvot nodarbībās.

Krā: Ko tik tur interesantu nevarēja pagatavot! Arī īstu koka krēslīņu, uz kura varēja pat sēdēt!

Krū: Vilcieniņi arī bija labu labie!

Tētis: Jā, tur tapa gan māla cilvēciņi, gan apgleznota zīda glezniņas, stikla trauciņi, un mazie bērni izveidoja jauku Ēdenes dārzu.

Krā: Atcerieties tos interesantos tērpus, kuri tika gatavoti togas nodarbībās?

Krū: Tas tik bija pārsteigums!

Krā: Un smuki arī, vai ne?

Mamma: Cik šajā nometnē bija daudz talantīgu aktieru, kuri tik meistarīgi iejutās gan putnēnu, gan vāverēnu, gan visvisādās lomās!

Krū: Nav jau nekāds brīnums, jo mammas un tēti arī ļoti pārliecinoši apliecināja savus aktiera talantus teātrīti par Pazudošo dēlu.

Krā: Tas gan man ļoti patika!

Tētis: Tas liecina tikai par to, cik bagātīgi mūs katru ir apdāvinājis DIEVS.

Mamma: Es nevaru

nepieminēt brīnišķīgās vēstules, kuras saņēmām no bērniem.

Krū: Un mazas, jaukas dāvaniņas arī!

Krā: Jā, tas bija ļoti mīļi un draudzīgi.

Krū: Redzi, cik vērtīgi mēs viens otram esam!

Tētis: Tādas tikšanās reizes laikam ir tieši tāpēc, lai mēs no jauna atcerētos, cik svarīgi esam viens otram un cik ļoti mīļi un svarīgi JĒZUM, vai ne?

Mamma: Tā ir, un vai tas arī

nav viens liels un ļoti vērtīgs brīnums?

Krū: Bet ko jūs teiksiet par iespaidīgo noslēguma parādi un mielastu?

Krā: Un brīnišķīgo svētku galdu?

Krū: Un superīgajām saimniecītēm?

Krā: Un viesmīlīgo Dagniju?

Krū: Un mīļajām skolotājām?

Mamma: Un vislabāko, kas mums ir – mūsu DEBESTĒVU?

Tētis: Bet varbūt vislabāk par to, cik jauki mums gāja, pastāstīs bildes! Paskatīsimies?

*Lappusītes tapšanā palīdzēja
Ingrīda Markusa un Laura Vendele.*

METANOIA

TeamWork 2011

Sautētu kāpostu smarža mašīnā, likumains zemes ceļš, saule pie debesīm un smaids sejā, tāds bija mūsu ceļš uz TeamWork 2011 nometnes vietu. Šīs trīs īpašās dienas pavadījām Talsu novadā Laucienes pagastā. Lai arī zemes saimnieks stāstīja, ka šeit kādreiz izskatījies daudz citādāk,

tad, ja mūsu dzīvē ir Dievs, tās kļūst par svētību.

Vēl viens no lielākajiem uzdevumiem bija interešu grupas, kurās cilvēki ar kopīgām interesēm un talantiem varēja apvienoties, lai izveidotu ilgtermiņa plānus. Pavisam kopā tās bija četras – foto/video, teātra, mūzikas un sporta grupa. Katru dienu grupām tika iedots uzdevums, kuru dienas gaitā vajadzēja izpildīt un vakarā prezentēt. Tā kā es ar savu draudzeni Simonu bijām teātra grupā, tad mūsu pirmais uzdevums bija izveidot īsu skeču par tēmu pārvērsties, ko vakara sanāksmē prezentējām. Tālāk mums vajadzēja izveidot ilgtermiņa plānu, kā mēs ar saviem talantiem varētu turpināt kalpot un ko mēs varētu darīt Ticības festivālā, kurš notiks oktobrī. Arī pārējās grupas vakarā prezentēja savu veikumu ar video par nometnē notiekošo, ar dziesmu popūriju un sporta aktivitātēm. Skatoties prezentācijas sapratu, ka mēs esam tik talantīgi un dažu stundu laikā spējām radīt kaut ko tik

Mācītājs Aldis Zēmele ar ģimeni

taču tagad tā ir vieta, kuru piepilda apkārt augošo koku šalkoņa, neliels dīķītis ar laipiņu un pilnīgs miers. Arī šogad nometnes apmeklētāju bija diezgan daudz, bet tas netraucēja šo dažu dienu laikā sadraudzēties, apmainīties ar kontaktiem un pat iegaumēt kāda vārdu. Šoreiz nometnes tēma bija – pārvērsties/atjaunoties –, tāpēc veicamie uzdevumi bija saistīti tieši ar to. Veidojām skečus, popūrijus un video par to, kādas pārmaiņas savā dzīvē piedzīvojam. Un bieži vien nonācām pie secinājuma, ka pārmaiņu laiks ir grūts, tomēr

oriģinālu un labu!

Vakara sanāksmēs mācītājs Aldis Zēmele stāstīja par Bībeles personāžiem, kuri arī savā dzīvē piedzīvoja pārmaiņas. Vēl vakara sanāksmēs kopā ar slavēšanas grupu no Liepājas dziedājām par godu Dievam. Kā arī katru vakaru tika izvēlēti pieci "brīvpriestie", kuri pierādīja savu gudrību un atjautību, atbildot uz jautājumiem par dažādām tēmām.

Katra nometnes diena bija īpaša gan ar to, ka bija jādarbojas komandās, gan ar iespēju iepazīties vienam ar otru tuvāk un, protams, arī ar katru reizi, kad tika atvesti pusdienu katli un satraukumu, kas tad gards būs šoreiz. Par laimi, aptaujājot nometnes dalībniekus, likās, ka visi bija paēduši un apmierināti. Tāpēc, atbildot uz man uzdoto Rūdolfā jautājumu – kāpēc Tu vienmēr strādā virtuvē –, es varu atbildēt, ka tā ir vieta, kur var ieraudzīt cilvēka izdomas bagātību, kad gribas vēl vienu pankūku, vai to, kādi kļūst cilvēki, kad izrādās, ka viņu porcija ir apēsta. Kā teica Edgars – mīlestība iet caur vēderu.

TeamWork nometnē piedalos jau trešo gadu (kopš nometne vispār pastāv), katru gadu tā saistās ar kaut ko īpašu. Manuprāt, šogad tā bija kopības sajūta un draudzīgums. Likās, ka šogad tas bija īpašāk – kopīgais filmu vakars, nakts pārgājiens un rūpes par to, lai vakara tumsā varam uzvārīt tēju. Ceru, ka arī pārējie nometnes dalībnieki to sajuta. Domāju, ikvienam bija ko paņemt līdzi prombraucot no nometnes vietas, vienalga vai tās ir jaukas atmiņas, jauni telefona numuri, vai telts biedra zeķu pāris.

Kā nejauši dzirdēju no kāda nometnes dalībnieka – mums vajadzētu mīlēt citam citu –, tad tā arī darīsim un uz tikšanos nākamgad!

*Ar vislielāko mīlestību
Aija*

ZIŅOJUMI

KAS TEVI SAGAIDA OKTOBRĪ?

9. oktobris

Kluba Vēstnieki organizēts pa:griezie(n)a Foto Rallijs, sīkāka info: pagrieziens.blogspot.com

15. oktobris

Jauniešu nodaļas organizēts labdarības pasākums jauniešiem – Ticības Festivāls.

Jaunumiem un izmaiņām seko līdzi www.jaunatne.adventisti.lv

Iesūti tēmas jautājumu: adventjauniesi@inbox.lv

[pa:griezie(n)a]
FOTO RALLIJS
tev patiks, ja...
tev kaut nedaudz patīk fotogrāfēt
tev patīk piedzīvojumi un izaicinājumi
un tu nebaidies darboties komandā
9.oktobris 10.00 | tikšanās pie Baznīcas 12a
Ieskaties! -> <http://www.pagrieziens.blogspot.com>

Izglītojoši semināri

Šajā vasarā Latvijas draudžu savienības Bērnu kalpošana nodaļa sadarbībā ar Ģimenes kalpošanas nodaļu vadīja divus seminārus skolotājiem un vecākiem – Talsos un Rēzeknē. Seminārā kā lektori, nodarbību vadītāji piedalījās Valda Reķe, Gunta Muceniece, Mārīte Lipska, Ruta un Valdis Zilgalvji. Piedāvājam īsu ieskatu semināra programmā.

Mājas – skola dzīvei

Valda Reķe,
*Ģimenes kalpošanas
nodaļa:*

Vecāku loma savā labākajā, garīgajā nozīmē ir absolūti elastīga – tā ir loma, kas mūs iedvesmo un liek virzīties uz priekšu daudz vairāk dzīvē nekā jebkura cita loma. Vecāki ir bērnu garīgie līderi. Mājās bērni novēro apkārtējo vidi un mācās sevi izprast un izpaust, kā arī nodibina emocionālās un jūtu saiknes. Tas, ko mēs, būdami vecāki, mācām bērniem, īpaši neatšķiras no tā, kas ir jāmācās mums pašiem. Ģimene ir platforma vērtību nodošanai bērniem. Tā ir vieta, kurā tiek nodrošināta vide, lai iemīlētu Dievu un savu līdzcilvēku kā sevi pašu, kā arī lai bērni pielietotu principus, kas viņus padarītu par labākiem cilvēkiem.

Skolotāja personības loma darbā ar draudzes bērniem

Skolotājam jāielāgo, ka atdot var tikai to, kas pieder pašam. Ļoti būtiski, ka skolotājs ir personība, kam sveša nav toerance, piedošana, radošums un gatavība pārmaiņām.

Sabatskolas/svētdienas skolas skolotājam vissvarīgākā ir īstenība, ka viņam/viņai pašai ir personīgas attiecības ar Kungu Jēzu Kristu. Šīs personīgās attiecības nozīmē vairāk nekā labas zināšanas par Bībeli, iešanu uz dievnamu, bērnu mācīšanu.

Skolotāja galvenie uzdevumi ir runāt par Dievu, Jēzu, glābšanu un citām nozīmīgām garīgām tēmām bērniem saprotamā valodā, atbilstoši viņu vecumposmam, atrodot piemērotus terminus un izteicienus, lai bērni iepazītu un iemīlētu Jēzu.

Lūgšu aktivitāšu veidošana

Gunta Muceniece,
*Cēsu „Sadraudzības”
draudzes Bērnu
kalpošanas nodaļa:*

Lūgšana – tā ir saruna ar Dievu, dvēseles elpa, dievkalpojums Dieva priekšā, ikdienas dzīve Dieva tuvumā utt. Mums kā vecākiem un skolotājiem ir dots svarīgs uzdevums iemācīt bērniem lūgt Dievu. Plaukstas vai 5 pirkstu lūgšana palīdz atcerēties aizlūgt par visiem, ko satiekam, palīdz neaizmirst nevienu, plauksta un pieci pirksti piedalās katrā lūgšanā: ar īkšķi atceramies par tiem, kas tālu no Dieva, ar rādītājpirkstu – par tiem, kas rāda ceļu pie Dieva (mācītājiem, skolotājiem) –, garais pirksts atgādina, ka jāaizlūdz par valsts vadītājiem, zeltkalis – par mūsu pašu ģimenēm un tās vajadzībām –, mazais pirksts – par dzīves atstumtajiem, grūtdiepiem.

Katrā vecumā bērna lūgšana ir atšķirīga, bet vienmēr tā nāk no patiesas sirds, Dievs tās dzird un uzklausa, bērni par to ir droši un pārliecināti. Nekad neļausim mūsu šaubām aizņemt patiesu bērna lūgšanu. Skolotāji un vecāki, lūgsim par katru bērnu, lai viņš iepazīst Jēzu kā savu personīgo Draugu.

Ģimenes svētbrīžu veidošana

Mārīte Lipska,
*Bērnu kalpošanas
nodaļa:*

Šajā steidzīgajā laikmetā, kad esam ierauti dažādu pienākumu un darbu virpulī, kad sabiedriskie mediji un internets aizņem cilvēku prātus, būtu svarīgi neaizmirst par ģimenes svētbrīžiem un tos veidot kvalitatīvākus. Daži svarīgi ieteikumi, kas to

veicinātu: iesaistīt bērnus ar kādu aizraujošu uzdevumu vai līdzību, stāstu; ikdienas lūgšanas brīžus padarīt interesantus, censties ģimenes svētbrīdī izmantot visus maņu orgānus.

Arī grāmatā Liecības draudzei 7. sēj., 43. lpp. lasām: „Tēvi un mātes, izveidojiet lūgšanu brīdi ļoti interesantu. Nav nekāda iemesla, lai šī stunda nekļūtu par dienas vispatīkamāko un priecīgāko daļu. Sagatavojoties uz šo brīdi, vajag tikai nedaudz pārdomāt, un jūs varēsiet to padarīt ļoti interesantu un lietderīgu.”

Sadarbība ar draudzi, skolotājiem un vecākiem

Mums kā bērnu skolotājiem ir jāsadarbības dažādos virzienos: ar citiem skolotājiem, draudzi, mācītāju un vecākiem. Īpaši gribētu atzīmēt sadarbību ar vecākiem. Lai bērnu skolotāju ieceres īstenotos, noteikti ir nepieciešams vecākus savlaicīgi informēt par plānotiem pasākumiem, ļoti veiksmīgus sadarbības rezultātu dod vecāku iesaistīšana par palīgiem vai vadītājiem plānotajos pasākumos.

Kad cilvēki strādā kopā, lietas notiek. Kad atsaucīgi cilvēki strādā kopā, notiek labākas lietas. Kad cilvēki strādā kopā ar Dievu, notiek mūžīgas lietas! Dievs neradīja nevienu perfektu cilvēku. Viņš neradīja nevienu cilvēku ar visām dāvanām, spējām vai talantiem, kuri ir nepieciešami, lai darbotos bērnu kalpošanā. Mēs esam viens otram vajadzīgi! Mums jāstrādā kopā virzībā uz vienotu mērķi, cienot un vērtējot citam citu. Lai mums izdodas!

Plašāk par sadarbības formām, ģimenes svētbrīžu praktiskām idejām, lūgšanu aktivitātēm, vecāku un skolotāju lomu darbā ar bērniem būs iespēja dzirdēt un aktīvi piedalīties arī nākamajā gadā kādā no reģionālajiem semināriem.

Citu konfesiju ziņas

Jehovas liecinieku kongress

Vasarā Rīgā, „Daugavas” stadionā notiekošais Jehovas liecinieku kongress “Lai nāk Dieva valstība!” pulcēja vairāk nekā 2000 apmeklētāju. Tie bija dažādu vecumu un tautību apmeklētāji,

sākot ar sirmgalvjem un beidzot ar maziem bērniem. Kongresa uzrunas bija divās valodās – latviešu un krievu, īpašas teltis paredzētas arī cilvēkiem ar īpašām vajadzībām. Šī gada kongresā uzmanība bija pievērsta Bībeles pravietojumiem par Dieva valstību, un Jehovas liecinieki skaidroja, kādas nozīmīgas pārmaiņas “nesīs šī valstība un kā tā svētīs tos, kas mīl taisnību”. Kongresa pasākumi notika trīs dienas.

Jehovas liecinieki izdod žurnālu “Sargtornis Sludina Jehovas Valstību”. Viņu sapulču vietas tiek dēvētas par valstības zālēm, jo šo ēku mērķis ir sekmēt “patieso pielūgsmi un valstības evaņģēlija sludināšanu”. Visā pasaulē ir aptuveni 7,5 miljoni Jehovas liecinieku, kas darbojas 107 000 draudzēs.

Prezidents Aglonā

Šogad Romas Katoļu Baznīcas Vis-svētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkos 15. augustā Aglonā, kā ierasts, piedalījās arī augstākās amatpersonas, taču jaun-

ievēlētais valsts prezidents Andris Bērziņš sanākušos cilvēkus tur neuzrunāja.

Pēc tikšanās ar Romas katoļu baznīcas Rīgas arhibīskapu-metropolītu Zbignevu Stankeviču A. Bērziņš paziņoja, ka šajā gadā ir izlēmis “aizsākt jaunu tradīciju dievkalpojuma norises gaitā”, par ko panākta vienošanās arī ar katoļu baznīcas vadību.

“Mana izpratne par baznīcas kanoniem un kārtību, ko ikviens kristietis godā un pārzina, ir likusi man pieņemt lēmumu – neteikt Valsts prezidenta runu galvenā svētku Dievkalpojuma noslēguma daļā, kā tas ticis darīts līdz šim. Esmu pārliecināts, ka Dievkalpojums ir sakrāls process, kurā laicīgajai varai nav jāiejaucas. Tās ir manas domas un vienlaikus mans visaugstākās cieņas apliecinājums ticīgajai tautai,” uzsver prezidents, vērsties pie svētku dalībniekiem un visiem, kam 15. augusts Aglonā ir īpaša diena. “Ceru, ka Aglonas svētku dalībnieki un visi kristieši, kam šie svētki ir nozīmīgi, sapratīs un atbalstīs manu lēmumu,” piebilda Bērziņš. “Nekad neesmu noliedzis, ka savā līdzšinējā dzīvē reliģijai un kristīgās baznīcas dzīvei esmu sekojis kā vērotājs, ne kā aktīvs dalībnieks. Tomēr vienmēr esmu dziļi cienījis to sabiedrības daļu, kas kristīgajā ticībā rod spēku un atbalstu,” skaidroja prezidents.

Pareizticīgie pret pārējiem

Vasarā vairāki simti Gruzijas pareizticīgo daudzas dienas pēc kārtas protestēja pret likumu izmaiņām, kas ļauj arī mazākām konfesijām pieprasīt juridisko statusu valstī. Pie Gruzijas patriarhāta valsts

galvaspilsētā sanākušie ticīgie pieprasīja atcelt parlamenta apstiprinātās izmaiņas. Bet mītiņš pulcēja vairākus tūkstošus cilvēku.

“Šie grozījumi apdraud Gruzijas nacionālo identitāti,” sanākušajiem pavēstīja kāds vārdā neminēts priesteris.

Jūlija sākumā parlamentā apstiprinātie grozījumi nozīmē, ka arī mazākās konfesijas varēs oficiāli reģistrēties. Kā skaidro valdošās partijas deputāti, visu ticību pārstāvjiem tagad būs nodrošinātas vienlīdzīgas tiesības. Atbalstu šādām izmaiņām jau paudusi gan ASV, gan Eiropas Padome.

Tikmēr Gruzijas patriarhs, kas ir viens no cienītākajiem cilvēkiem valstī, brīdinājis par šāda lēmuma “negatīvajām sekām”. “Svētā sinode aicinājusi varasiestādes nenodrošināt citām [religiskajām] grupām tādas pašas tiesības kā pareizticīgajai baznīcai,” vietējiem medijiem pavēstīja bīskaps Serahims, atklājot, ka šo jautājumu pārrunājusi arī sinode.

Tomēr Gruzijas pareizticīgā baznīca arī turpmāk saglabās īpašu statusu, ko garantē ar valsti noslēgtā vienošanās. Tā paredz nodokļu atvieglojumus un valsts finansiālu atbalstu.

Vairākas mazākās konfesijas sūdzējušās par reliģisko diskrimināciju, lai gan starptautiskie pētījumi liecina, ka pašreizējās valdības laikā diskriminācija ir mazinājusies.

Apustuļa Filipa kaps

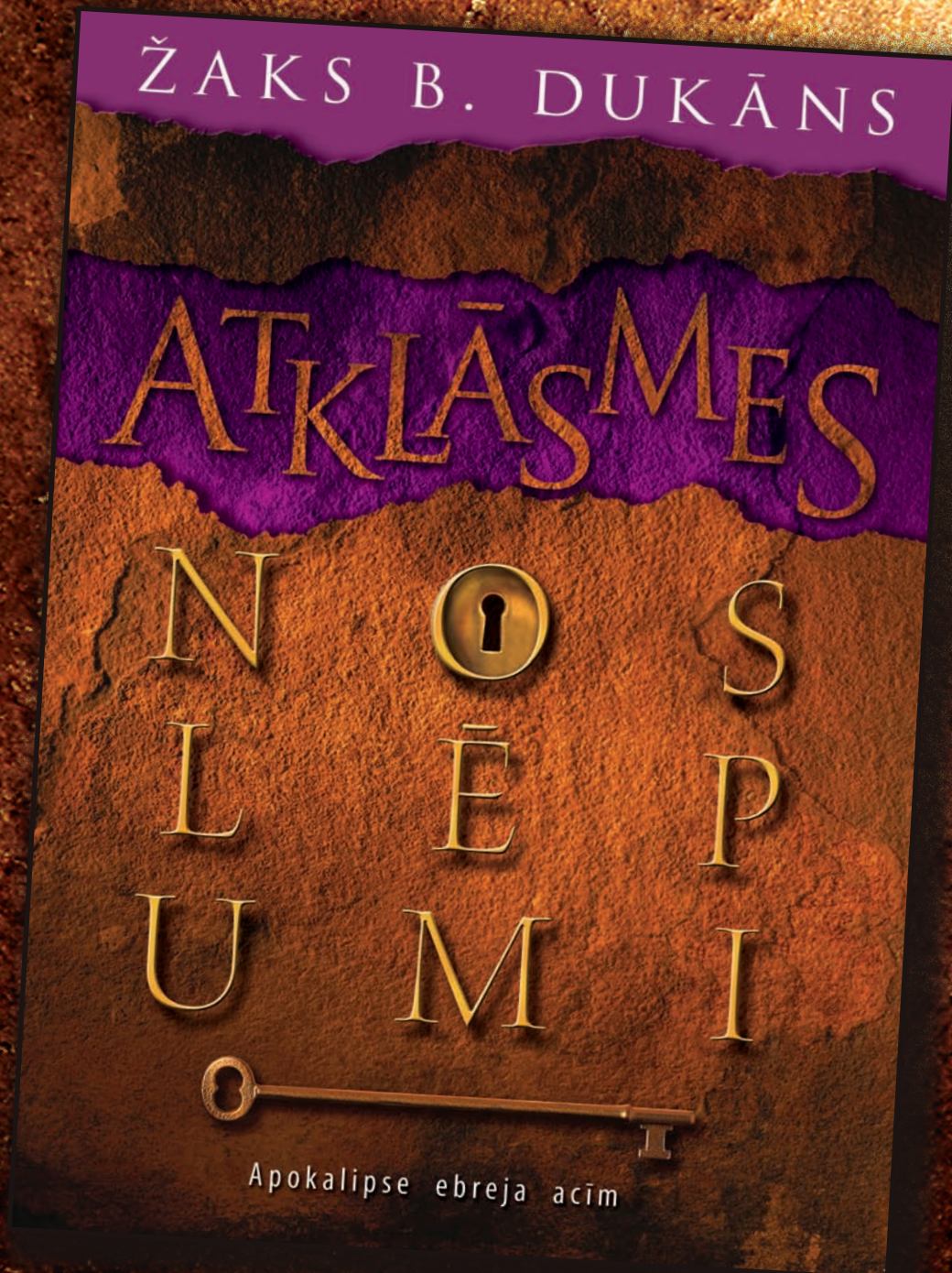
Arheologi uzskata, ka viņiem izdevies atklāt apustuļa Filipa kapu, atsaucoties uz arheologu komandas vadītāja teikto, vēsta ziņu aģentūra “Anatolia”. “Svētā Filipa kapu mēs meklējam jau gadiem ilgi. Beidzot mēs to atradām

baznīcas drupās, kuru mēs atsedzām pirms mēneša,” saka itāļu arheologs Frančesko d’Andria. Minētā baznīca atrodas Turcijas pilsētā Pamukalē, kas senos laikos bija pazīstama kā Hēropole, kurā Filips miris mocekļa nāvē.

Svētais Filips bija viens no Jēzus Kristus 12 apustuļiem, un tradīcija vēsta, ka viņš sludināja evaņģēliju Mazāzijas reģionā. Arheologs atklāja, ka Svētā Filipa iespējamais kaps vēl nav atvērts, bet piebilda, ka kādu dienu tas, bez šaubām, tiks izdarīts. Šo atklājumu viņš raksturoja kā “milzīgu attīstību gan arheoloģijai, gan kristīgajai pasaulei”.

Mūsdienās Pamukale plašāk pazīstama kā atpūtas un tūrisma centrs.

DRĪZUMĀ IZNĀKS

JŪDU MANTOJUMA PĒTNIEKS ŽAKS DUKĀNS ROKAS VECJĀ DERĪBĀ, LAI ATKLĀTU ARMA-GEDONAS KAUJAS UN TŪKSTOŠGADES NOZĪMI. ATKLĀSMES GRĀMATAS SIMBOLISMU VIŅŠ SAISTA AR SENĀ ISRAĒLA SVĒTNĪCAS KALPOŠANU, PARĀDOT, KĀ GRĀMATAS SEPTIŅAS DAĻAS ATBILST JŪDAISMA SEPTIŅIEM SVĒTKIEM. VIŅŠ SECINA, KA ATKLĀSMES PRAVIETOJUMI PAR-REDZ SEKULĀRISMA (ĒĢIPTE) GALĒJU DISKREDITĀCIJU, KONSERVATĪVĀS RELIĢIJAS (BABILO-NA) ATJAUNOŠANOS, UN ŠO ABU KUSTĪBU SAVIENĪBU NOSLĒDZOŠAJOS NOTIKUMOS, PIRMS KRISTUS ATGRIEŠANĀS, LAI DARĪTU GALU GRĒKAM UN IZGLĀBTU SAVUS ĻAUDIS.